

Boppin' Around

Deel 8 (slot)

Eindelijk zijn we aanbeland bij de nummer één in onze top 25 van originele Amerikaanse rock 'n' roll sterren die veel te vroeg zijn gestorven. De nummer één positie is een ex aequo, oftewel in dit geval drie artiesten samen op de bovenste ladder van deze opvallende lijst.

Legends

THE LEGENDS... OR NOT?

DE 25 MEEST BIJZONDERE STERFGEVALLEN IN DE ROCK & ROLL GESCHIEDENIS

THE DAY THE MUSIC DIED

#1 BUDDY HOLLY - RITCHIE VALENS - THE BIG BOPPER

"Well hellow there baaaaaaby! This is the Big Bopper speakin'! Do I like what!... Do I like whaaaat! But, er, baby, you knooooow what I like!" Vanaf dat moment kon de band invallen en was het hoogtepunt van zijn show begonnen. Gekleed in extreme kostuums zoals fel gekleurde pakken met een grote hoed, of een luipaard geprinte drape, die hij Melvin noemde, zong hij vol overgave zijn zelfgeschreven nummers die vol zaten met humor die hij half pratend en half zingend in een hoog tempo ten gehore bracht. De tieners, die hem als een kruising tussen een leuke oom en een teddybeer zagen, hadden ondanks zijn enorme succes hooguit maar een half jaar kennis met deze nieuwe rock 'n' roll ster kunnen maken totdat een vliegtuigongeluk een abrupt einde aan zijn leven maakte! Ik heb het natuurlijk over niemand minder dan... The Big Bopper!

Ritchie Valens had de pech om als jongste rockster om het leven te komen. De op één na jongste, Eddie Cochran, werd 21 jaar. Het scheelt dus maar 4 jaar, maar op zo'n jonge leeftijd scheelt dat heel wat! En

ondanks dat Ritchie zo jong gestorven was, had hij als artiest al heel veel bereikt. Hij had een miljoenenhit, hij kwam voor in een rock 'n' roll film, was op tournee geweest met de grootste rock 'n' roll artiesten en had er voor gezorgd (zonder dat hij het zelf beseftte) dat La Bamba een rock 'n' roll klassieker zou worden. En dan nog te bedenken dat zijn opnamecarrière slechts 9 maanden duurde. Ritchie behoorde samen met Frankie Lymon, Paul Anka en Brenda Lee tot de belangrijkste 'kindartiesten' in de rock 'n' roll muziek.

Hoeveel ook The Big Bopper en Ritchie Valens voor de rock 'n' roll betekent hebben, de échte nummer één in onze lijst is eigenlijk niemand minder dan Buddy Holly. Al in onze 25e gedrukte uitgave (februari 1999 – toen 40 jaar geleden!) schreef onze eigen opperchef Frans van Dongen al een story aan de beroemde rock 'n' roll- en popster Buddy Holly.

Deze uitgave is nog steeds na te bestellen (zie Boppin' Around Archief) en we gaan dit dan ook niet nog eens dunnetjes over doen. Voor deze gelegenheid wil ik het hebben over de Nagedachtenis van Buddy Holly. Omdat hij zo talentvol was, en ook omdat hij veel te vroeg was gestorven, zijn er namelijk heel

veel nagedachtenissen van hem gemaakt, zoals films, filmopnames, documentaires, TV-series, musicals, tributenummers, tributealbums, succesvolle covers, erkenning van beroemde collega's, boeken, monumenten, prijzen en awards en nog veel meer. Verderop kun je het resultaat lezen.

THE BIG BOPPER (28 jaar)

Geboren op 24 oktober 1930 in Sabine Pass, Texas

Gestorven op 3 februari 1959 in Clear Lake Iowa op 28-jarige leeftijd

(In een vliegtuigongeluk samen met Buddy Holly en Ritchie Valens)

Belangrijkste platen label: Mercury records (1957 t/m 1959)

HET BEGIN

Jiles Perre Richardson Jr. was zijn officiële naam maar in zijn jeugd veranderde Jiles al gauw zijn naam

in Jape omdat hij de naam Jiles niet leuk vond. Veel van zijn vrienden noemde hem dan ook J.P. Hij was de oudste zoon van Jiles Perre SR. en Elise (Stalsby) Richardson. Hij had nog twee jongere broers genaamd Cecil en James. Hun

vader werkte op een olieveld. Na een korte tijd verhuisde het gezin naar Beaumont in Texas. Tijdens zijn middelbare schoolperiode (1941/1947) was Jape lid van het Royal Purple Footballteam met het rugnummer 85. Daarna studeerde hij rechten aan het Lamar college, speelde in de schoolband en werkte als DJ parttime bij K.T.R.M. Hier nam hij al de artiesten naam "The Big Bopper" aan. Hij kwam hierop, omdat hij groot was en gehoord had van de nieuwste dans, de Bop. In eerste instantie werd het Big Bopper maar al gauw veranderde dat in "The" Big Bopper.

Op 18 april 1952 trouwde hij met Adriane Joy Fryou uit Montequ Louisiana die nog niet zo lang geleden zelf overleden is. In 1954 hoorde hij Gee van de Crows

en werd toen meteen een R&B-fan. (Grappig is dat Gee ook Ritchie Valens zou inspireren.) Jape nam zelf ook een demo in december '54 op: Bopper's Boogie Woogie, maar dat werd nooit uitgebracht. In 1955 werd hij lid van de Bill Haley fanclub en ging datzelfde jaar voor twee jaar het leger in als radio-instructeur.

JAPE ALS DJ (MEI 1957)

Toen zijn diensttijd erop zat werd Jape professioneel DJ bij zijn oude werkgever en ontwikkelde hij ook zijn karakteristieke stemgeluid. Ook deed Jape de commercials voor de adverteerders en deed deze (meestal) live in zijn programma. In deze commercials is zijn gevoel van humor wel te horen maar ze zijn niet herkenbaar als de Big Bopper zoals wij hem nu kennen. Vanwege zijn gevoel voor humor en z'n doorzettingsvermogen had Jape als DJ veel succes. In mei 1957 verbrak hij het record met 8 minuten als langst achter elkaar draaiende "none stop" radio-DJ. Jape draaide 1821 plaatjes in 5 dagen, 2 uur en 8 minuten. Hij kon soms een snelle douche nemen tijdens het nieuws maar moest weer op tijd achter zijn microfoon zitten om het volgende plaatje aan te kondigen. Hij verloor 7 kg en kreeg \$746,50 aan overuren uitbetaald.

CHANTILLY LACE (AUGUSTUS 1958)

Intussen had Jape gitaar leren spelen en al heel wat liedjes geschreven. Harold Dailey, die werkzaam was voor Mercury Records om nieuw talent te vinden, zag wel iets in Jape en bood hem een contract aan. Alle opnames van Jape werden in de Gold Star studio's gemaakt met sessiemuzikanten. De gitarist was niemand minder dan Hal Harris die

ook gitaar speelde voorerockabillyheld Joe Clay en die onder zijn eigen naam de rockabillyklassieker My Jitterbugbaby opnam. Jape nam zijn eerste single op in 1957 onder de naam Jape Richardson & The Japetts, getiteld Beggar To A King/Crazy Blues, maar het deed niets in de

charts. Toen volgde Monkey Song/A Teenage Moon als Jape Richardson with the Echoes maar ook deze single deed niets in de charts. Op 30 juni 1958 nam Jape onder de naam The Big Bopper de single Purple People Eater Meets The Witch Doctor/ Chantilly Lace op. De single kwam oorspronkelijk op het kleine D-label uit maar Mercury kocht de masterversie. Jape wilde met de A-kant meeprofitieren van twee grote hits: The Witch Doctor, een #1 pop- en R&B-hit van David Seville uit april '58, en de kersverse #1 pophit van Sheb Wooley uit juni '58, The Purple People Eater.

In de zomer van '58 kwam Japes single op de markt en op 4 augustus 1958 haalde de B-kant Chantilly Lace #6 op de Popcharts, een maand later #3 op de zwarte R&B-charts en op 2 januari '59 #12 in G.B. (De veel verwachte A-kant deed niets in de charts.) Nadat Chantilly Lace de charts had gehaald kwam de sexy pin-up Jayne Mansfield bekend van de rock 'n' rollfilm The Girl Can't Help It, met het antwoordnummer That Makes It. In Chantilly Lace flirt The Big Bopper met zijn vriendin, in That Makes It doet Jayne het vermoeden wekken dat zij aan de andere kant van de telefoonlijn is. Geen verkeerde gedachte... In december '58 haalde ook nog een

andere single van Jape de charts. De A-kant Big Bopper's Wedding (#38 pop) maar ook de B-kant Little Red Riding Hood haalde de top 100, doch bleef steken op #72. Beide zijn zeer komische nummers.

The Big Bopper was nu een ster en moest noodgedwongen stoppen met zijn DJ-werk om aan de verwachting van zijn fans en zijn platenlabel te voldoen. Het ging nu snel met zijn carrière en vele optredens stonden te wachten alsmede ook een TV-optreden bij de American Bandstand van Dick Clark waar hij Chantilly Lace song.

WINTER DANCE PARTY (JANUARI 1959)

Op 23 januari 1959 begon de Winter Dance Party-tour in de "Mid West". Ook Jape was gevraagd om hier aan mee te doen. De andere artiesten waren Frankie Sardo, een jongen uit New York die nooit veel succes had gehad, Ritchie Valens, een 17-jarige Mexicaanse jongen wiens hit Donna (een ballade) in december '58 #2 had gehaald terwijl de B-kant van zijn single La Bamba op dat ogenblik

45 USA Advance pressing A

in de charts stond, Dion & The Belmonts die ook uit New York kwamen en in deze periode in de charts stonden met Don't Pity Me. Dan was Jape zijn beurt en als laatste de grote publiekstrekker Buddy Holly met zijn "nieuwe" Crickets. Buddy was net met de originele Crickets gestopt om door te gaan met zijn carrière terwijl zijn originele band met kerst thuis in Texas wilde zijn. Buddy's nieuwe band, die dus dezelfde naam aanhield bestond ook uit jongens uit Texas die per trein naar Chicago reisden om mee te doen aan deze tournee. Deze jongens waren Carl Bunch op drums, Tommy Allsup op leadgitaar en de jonge Waylon Jennings op basgitaar. Het was jammer dat er geen zwarte artiesten aan deze tour meededen, want sinds de shows en tournees van Allan Freed en andere promotors was het gewoon geworden dat op rock 'n' roll-concerten zwart en blank samen optraden. Niettemin had deze tour toch een gevarieerd programma, zo konden de gitaarsolo's van de jonge Ritchie lekker ruig zijn en bovendien lag hij goed bij de tienermeisjes. Deze tieners konden helemaal wegdromen bij de zoete doo-wopklanken van Dion & The Belmonts. Dan kwam Jape in zijn Big Bopper-imago en droop de humor van het podium af. Hij moest dan het publiek echt opwarmen voor de grote rock 'n' roll-ster die na hem kwam. In een hoog tempo zong Jape zijn geweldige teksten met natuurlijk The Big Bopper's Wedding en Little Red Riding Hood. Maar hij deed ook een wat rebels lied over illegale drank, White Lightnin'. Elk optreden deed hij weer vol overgave en leek maar niet moe te krijgen. Hij had de tieners volledig in zijn grip. Niet als een soort "seksobject" maar meer als die gezellige dikkerd. Het hoogtepunt van Japes show kwam natuurlijk met zijn hit Chantilly Lace. Dan was de stemming binnen al goed warm geworden, terwijl het buiten ijs- en ijskoud was.

WINTER DANCE PARTY (FEBUARI 1959)

Deze vrieskou was dan ook het enige grote nadeel van deze tournee. Het was een zeer strenge winter waarin het kwik soms zakte naar min 35 graden! Jape, die de meeste tijd van zijn werkjaren als een DJ werkte, was eigenlijk nog maar net in het artiestenwereldje ontdekt en in een half jaar tijd uitgegroeid tot een rock 'n' roll-ster. Hij moet ongetwijfeld genoten hebben van zijn succes maar leerde nu ook de keerzijde van deze roem kennen. De vreselijke vrieskou had hem een stevige verkoudheid bezorgd. En omdat hij aan de grote kant was viel het reizen in zo'n tourbus ook behoorlijk tegen. Zeker toen ook de kachel in de bus bevroor en de muzikanten genoodzaakt waren om kranten in de bus te verbranden om zich aan te warmen. Ze speelden elke dag. Meestal in ballrooms en op zondag 1 februari zelfs twee keer. Daarna moest de drummer van Buddy Holly afhaken omdat hij naar het ziekenhuis moest vanwege bevroren handen. Er doen twee verschillende verhalen de ronde: het ene vertelt dat Ritchie Valens inviel om bij Buddy te drummen, uit het andere blijkt dat Carlo Mastrangelo, één van de zangers van The Belmonts, inviel als drummer. In ieder geval ging de show door en op maandag 2 februari traden ze op in Surf Ball

Room in Clear Lake in Iowa. Hierna zouden ze in Armory, Minnesota moeten spelen dat 600 km. verderop was. Buddy Holly, die het best betaald kreeg tijdens deze toer, had er schoon genoeg van om steeds weer in die ijskoude bus te moeten reizen en regelde een chartervliegtuig.

DE LAATSTE UREN (FEBUARI 1959)

Het is bijna komisch dat de piloot van het chartervliegtuigje "Roger" heette. Dat is tenslotte ook een term in het radioverkeer van de luchtvaart als antwoord van "ontvangen". Naast de piloot Roger

Peterson was er nog plaats voor drie passagiers. Het zou gewoon aannemelijk geweest zijn dat de twee overgebleven Crickets met Buddy zouden meevliegen. Maar dat viel anders uit, tijdens de tour had Jape zich populair gemaakt en met zijn enorme hoeveelheid humor en optimisme had hij de andere muzikanten door die barre busreizen heen geholpen. Bovendien was hij net als Buddy & de Crickets ook een Texaan. Maar de laatste dagen liep ook Jape op zijn tandvlees, vooral dankzij een zware verkoudheid of lichte griep. De jonge Waylon Jennings had met Jape te doen en stond zijn plaats in het vliegtuigje af. Deze gulle daad werd zeker beloond want jaren later werd Waylon zelf een grote countryster met een aantal C&W-hits en zelfs een paar hits op de popcharts zoals Good Hearted Woman, samen met Willie Nelson #25 pop in maart '76, Luckenbach Texas, #25 in juli '77 en misschien wel de bekendste, Theme From The Dukes Of Hazzard, #21 november '80.

Ritchie Valens vond het maar wat spannend, het vliegen in zo'n vliegtuigje en vroeg wat opdringerig aan Buddy of hij mee mocht. Buddy die niet kon beslissen (misschien omdat Ritchie voor hem had gedrumd?) liet Ritchie en zijn gitarist Tommy Allsup erom wedden. Ritchie won en zei nog: "Dat is de eerste keer dat ik een weddenschap win."

Om 1 uur in de nacht vertrok het vliegtuigje van Mason City Airport. Behalve wat persoonlijke spullen namen de drie sterren ook heel wat wasgoed van de anderen mee met de bedoeling dat ze dat zouden laten wassen voor het volgende optreden.

Roger Peterson was slechts 21 jaar oud maar had toch al 4 jaar ervaring als piloot. Maar met de gloednieuwe Sperry-hoogtemeter die het beeld ondersteboven laat zien had Roger nog niet zo veel ervaring mee. Het beeld was net andersom van wat hij gewend was. Kort voor het vertrek was er nog een flinke laag sneeuw gevallen en toen ze nog maar net 10 minuten in de lucht waren raakte de rechtervleugel de grond. Nadat deze afbraak stortte het vliegtuigje neer en alle inzittenden vonden de dood.

HET GROTE NIEUWS (FEBUARI 1959)

Jerry Dwyer de eigenaar van het vliegtuigje voelde nattigheid. Slechts 10 minuten had hij radiocontact met zijn piloot gehad. De volgende dag ging hij zelf met een vliegtuig op zoek en kort daarna vond hij het wrak met de lichamen van de drie sterren in de buurt. Alleen het lichaam van Roger was nog in het wrak. Op de foto zien we Buddy Holly liggen, daarachter ligt Ritchie Valens terwijl The Big Bopper in het korenveld ligt. De boerenbewoners van het land waar de ramp was gebeurd hadden dankzij de storm niets opgemerkt, maar kort daarna werd het nieuws. In eerste instantie was het wel groot plaatselijk nieuws, maar werd het landelijk in de schaduw gesteld door een ander vliegtuigramp. In New York City was op de zelfde dag een ander vliegtuig neer gestoord met als gevolg 65 doden.

Zowel Japes vrouw Adrienne Joy, als Buddy's vrouw Maria Elena, waren in verwachting toen dit gebeurde, het nieuws raakte Maria zo erg dat ze een miskraam kreeg. Zo hadden Buddy en de 17-jarige Ritchie Valens niet voor nageslacht kunnen zorgen. Jape wel: hij had al een 4 jaar oude dochter Drebra Joy en 3 maanden na Japes dood werd zijn zoon Jay P. Richardson Jr. geboren. Japes lichaam werd naar zijn woonplaats gevlogen waar duizenden fans op zijn begrafenis aanwezig waren. Elvis Presley stuurde een bloemenboeket

in een vorm van een gitaar naar de begrafenis.

De tournee The Winter Dance Party ging gewoon door en dat was de doorbraak voor de jonge Bobby Vee die de plaats van Buddy Holly innam.

DE TRIBUTES (BEGIN 1959)

Na zijn dood kwamen er ook tribute-plaatjes op de markt. Zo nam Ray Campi twee weken na Japes dood de single op met op de ene kant (het is niet duidelijk of het nu de A-kant of de B-kant is) Ballad Of Donna And Peggy Sue (een wat flauwe ballade), en op de andere kant The Man I Met (in een typische Big Bopper stijl). The Man I Met is het enige tributenummer dat alléén over de Big Bopper gaat. Ray Campi nam deze single met dezelfde muzikanten waar ook Jape mee werkte op, inclusief Hal Harris op gitaar. Ik heb deze informatie persoonlijk van Ray Campi gehoord toen ik hem ernaar vroeg na een optrede in de Cruise Inn in 1996.

Maar er kwamen in 1959 meer tribute singels uit over de drie artiesten. In maart kwam Loretta Thompson met de tribute Buddy, Big Bopper And Ritchie met op de B-kant You'll Never Be Gone. Ook in maart kwam Hershel Almond met de tribute The Great Tragedy op de B-kant terwijl Let's Get It On, geen tribute, op de A-kant kwam. In april kwam Bennie Barnes (geboren in Beaumont, Texas waar ook Jape opgroeide) met de tribute Gold Records In The Snow met op de B-kant Happy Little Blue Bird. Vervolgens kwam in mei Lee Davis met de tribute Three Young Men, waarbij de B-kant door een andere groep gevuld werd, The Naturals met The Flower Song (dit is geen tribute). Chuck Travis kwam met de tribute Gone To Soon en op de B-kant Tear Drop Blue. Ik weet niet in welke maand deze single uit kwam maar in ieder geval wel aan het begin van 1959. Dat geldt ook voor Scott Wood met zijn single met op de A-kant Chicken Rock, geen tribute maar de B-kant Three Friends

wel. In 1963 nam Waylon Jennings het tributenummer The Stage op dat voorheen de titel Stars In Heaven had. The Stage kwam op de B-kant en op de A-kant kwam My Baby Walks All Over Me (geen tribute). Waylon had alle recht om een tribute op te nemen. Tenslotte had hij de drie sterren nog in hun laatste levensuren meegemaakt. Ook Johnny Cymbal, die we kennen van zijn grote hit uit 1963 Mr. Bass Man, nam datzelfde jaar het nummer Teenage Heaven op (niet het zelfde nummer als dat van Eddie Cochran). Dit nummer werd ook door Johnny Angel opgenomen (datum onbekend). Dit is een tributenummer van de muziek uit de eind jaren '50/ begin jaren '60 waar onder andere Buddy, Ritchie en The Big Bopper in voorkomen.

THREE STARS (APRIL 1959)

Maar het grote succes kwam van een DJ uit San Bernardino, California genaamd Tommy Dee. Hij schreef enkele dagen na het ongeluk de tribute Three Stars dat hij opnam met Carol Kay als achtergrondzangeres. De single, met als B-kant I'll Never Change, werd door Crest Records uitgebracht onder de naam Tommy Dee with Carol Kay & The Teen-Aires. De A-kant haalde in april '59 de #11 op de popcharts. Het was Tommy's enige hit, ook voor Carol maar zij zou nog wel wat zingen en acteren in een film uit 1964 met de meest vreemde titel ooit: The Incredibly Strange Creatures Who Stopped Living And Became Mixed-Up Zombies! De titel zegt genoeg over de film dacht ik zo...

Volgens de discografie van de rock 'n' rollster Eddie Cochran coverde hij Three Stars op 5 februari '59, maar ik heb zo mijn twijfel of deze datum klopt. 5 Februari is slechts twee dagen na het ongeluk en waarschijnlijk was het nummer toen nog niet eens geschreven door Tommy Dee. Wat wel een feit is dat hij Eddie, Buddy en Ritchie persoonlijk kende en dat hij het nummer coverde maar wel de tekst naar zijn eigen gevoelens veranderde. De versie van Eddie kwam nooit op single uit. Er word

45 USA Donna Dameron - Antwoord op Chantilly Lace

hierover geschreven dat dit kwam vanwege technische problemen maar ook dit betwijfel ik, want ik denk dat Eddie het nummer meer voor zichzelf wilde houden. Pas lang na Eddies dood kwam het begin jaren '70 op plaat uit. (Op 17 april 1960 werd Eddie zelf het slachtoffer van een verkeersongeluk.) De Amerikaanse zangeres Ruby Write coverde ook Three Stars maar had weinig succes in Amerika waar ze slechts in mei 1 week #99 pop haalde. Ze had wel succes in G.B. waar haar versie ook in mei #19 haalde.

WHITE LIGHTNIN' (MEI 1959)

Toen Jape nog leefde en Chantilly Lace de charts beklom, werd zijn schrijverstalent ook door andere artiesten serieus genomen. De countryster George Jones nam White Lightnin' en Root Bear op, beiden geschreven door Jape die White Lightnin' ook zelf zonder succes had opgenomen. Op de single van George Jones, die nu ook voor Mercury werkte, kwam White Lightnin' op de B-kant uit (De A-kant werd Long Time To Forget) maar kort na Japes dood werd White Lightnin' wel George eerste #1 C&W-hit en haalde het #73 pop in mei '59.

Vele country- en rockabillyfans van nu hebben geen idee dat Jape (The Big Bopper) in staat was om zo'n klassieke countryhit als White Lightnin' te schrijven, waar zelfs een duet van bestaat tussen Gene Vincent en Eddie Cochran die het in Engeland op de Boy Meets Girls Show in januari of februari 1960 hebben gezongen. Dit werd gelukkig live opgenomen. (Jammer genoeg hun enige duet dat bewaard is gebleven en dan nóg mist het een stukje op het einde.) Later, in augustus 1969, nam Gene Vincent het nog eens op met ('57/ '58 Blue-Cap) Johnny Meeks op leadgitaar. Andere versies kwamen van: Sheb Wooley, Shakin' Stevens, Dave Travis en door Waylon Jennings die min of meer zijn leven aan Japes verkoudheid had te danken. In sept '90 stond de Britse Rock groep The Fall # 56 op de Britse charts met een cover van White Lightnin'.

RUNNING BEAR (DECEMBER 1959)

LP USA Promo

Jape had ook voor Donna Dameron de single Bopper 486609/ Big Love geschreven. Beide nummers hebben een Big Bopper-beat en op het einde van Bopper 486609 is hij zelf ook nog te horen.

Maar Johnny Preston had veruit het meeste succes met een door Jape geschreven nummer. Jape had verschillende nummers voor zijn vriend Johnny Preston geschreven zoals het komische kerstnummer I Want A Rock 'n' Roll Guitar. Hij schreef ook samen met Johnny My Heart Know dat op de A-kant kwam van Johnny's meest succesvolle single. Want op de B-kant kwam Running Bear wat Jape niet alleen geschreven had, maar waar hij ook de indianengeluiden op meezong. De single kwam pas in september 1959 uit maar Running Bear haalde wel op 21 december '59 de #1 pop, een maand later #3 R&B en op 17 maart ook #1 in Engeland!

HET SCHRIJVERSTALENT

Ik heb een enorme bewondering voor het schrijverstalent dat Jape had. Hij schreef nummers die volop tekst bevatte en dus niet van 'clichénummers' die collega's als Bill Haley, Gene Vincent e.d. schreven. Jape schreef religieuze liedjes en gevoelige ballades waar hij zich van zijn serieuze kant liet horen. Maar hij was op zijn best met zijn vlotte jivenummers die volop humor bevatten. Denk maar aan songs als Little Red Riding Hood: "I hear you rocking and boppin' so good". Of in het nummer Old Maid waarin een inbreker door een lelijk oud dametje zonder tanden en met een glazen oog onder schot word gehouden nadat ze hem betrapt heeft. Als ze dan zegt: "Jonge man, je hebt de keuze; kus me nu of anders schiet ik je kop er af!" kiest de arme inbreker toch voor het laatste...

Japes teksten zijn ook gestolen, Lightnin' Slim nam in 1959 het nummer Rooster Blues voor

Excello records op, een #23 R&B-hit in nov.'59. Dit nummer bevat dezelfde teksten als Japes komische nummer It's The Truth Ruth uit '58. (Lightnin' Slims nummer Rooster Blues is niet hetzelfde nummer als de bluesklassieker van The Griffin Brothers of Howlin' Wolf, Little Red Rooster geschreven door Willie Dixon). Ook Japes song From A Begar To A King uit '57 vormde de inspiratie voor Ned Millers #6 pophit van januari '63, From A Jack To A King.

Kortom, Jape had een enorm schrijverstalent en het is gewoon jammer dat hij zo vroeg is gestorven want na zijn dood zijn er nog 23 nummers gevonden die hij had geschreven maar waarvan hij nooit de kans heeft gehad om ze op te nemen.

DE ERKENNING IN FILMS

De erkenning van de Big Bopper is wat mij betreft te mager. Don McLean had dan wel een #1 pophit in december 1971 met American Pie waarin hij over "The day that the music die" zong, waarmee hij het vliegtuigongeluk op 3 februari 1959 bedoelde, maar dit was voornamelijk een tribute alleen voor Buddy Holly. De namen van Ritchie en Jape kwamen in het nummer helemaal niet voor.

Jape kreeg wel wat erkenning van de Killer. Jerry Lee Lewis haalde met een rock 'n' roll-versie van Chantilly Lace in maart 1972 de eerste plaats op de C&W-charts en een #43 op de popcharts. En dankzij Chantilly Lace zou Jerry Lee in mei '72 na 9 jaar weer een hit in Groot-Britannië scoren (#33). Wat me opviel toen ik een show van Jerry Lee zag, dat toen hij Chantilly Lace had gedaan hij Jape bedankte voor zijn inspiratie en hem bij zijn echte naam noemde "Thank you J.P. Richardson for a great song".

Voor de volledige erkenning zou er een film over de Big Bopper moeten komen, net zoals er van Buddy Holly al een film is gemaakt (wat mij niet verbaast), The Buddy Holly Story uit 1978. In deze film word The Big Bopper gespeeld door Gailard Sartain. Ik was toch wel verrast met de film La Bamba uit '87 over het leven van Ritchie Valens. En de aandacht die deze film kreeg inclusief twee hits voor Los Lobos (La Bamba # 1

in de U.S.A. en in G.B. en Come On Let's Go #21 U.S.A. en #18 G.B.). In deze film word de rol van The Big Bopper gespeeld door Stephen Lee. (En de rol van Eddie Cochran door Brian Setzer). Verder zijn er wel wat meer films waar een rol voor The Big Bopper is weggelegd, maar dan wordt hij gespeeld door acteurs natuurlijk. De beste is de Britse film Words Of Love (inderdaad een titel van een Buddy Holly nummer). Deze film kwam in januari '89 ter ere van 30 jaar na dato uit en ging over de Winter Dance Party Tour. De rol van The Big Bopper werd door Bradley Lavelle gespeeld. Nog niet zo lang geleden, in 2007, kwam er een film uit getiteld Walk Hard: The Dewey Cox Story. Dewey Cox, een verzonnen persoon gespeeld door John C. Reilly, wil een rock 'n' rollster worden en ontmoet vele collega's zoals Elvis Presley, Buddy Holly en ook The Big Bopper gespeeld door John Ennis. Ritchie Valens komt niet in deze film voor.

NOG MEER ERKENNING

Maar hoe dan ook, nog steeds is er van de drie artiesten alleen van The Big Bopper jammer genoeg nog steeds geen biografische film gemaakt. Een schrale troost is dat er wel verschillende monumenten zijn gemaakt die ook de Big Bopper eren. Zo zijn er in Clear Lake in Iowa twee monumenten, waarvan er één in de Surf Ballroom is waar hij zijn laatste optreden gaf en een ander op de plek waar het vliegtuigje neerstortte. Het beste monument voor de Big Bopperfans is in Port Arthur in Texas, de woonplaats van The Big Bopper. Daar staat een drietal beelden die Buddy, Ritchie en The Big Bopper voorstellen. Dit Monument werd voor het eerst onthult op 3 februari '89, exact 30 jaar nadat...

Ook leuk om te weten is dat Big Bopper Jr. in de voetsporen van zijn vader is getreden en optreedt met al de nummers van zijn vader inclusief wat nummers die Jape Sr. had geschreven maar nooit heeft opgenomen. Jr. doet er werkelijk alles aan om er voor te zorgen dat zijn vader de juiste erkenning krijgt. Zo stond in de popgeschiedenisboeken dat Ricky Nelson de eerste artiest was met een videoclip. Het ging hier om Travelin' Man uit 1961. Maar dankzij Jape Jr. werd dit veranderd

toen hij kon aantonen dat zijn eigen vader de eerste videoclip maakte met Chantilly Lace uit 1958. Jape Sr. was er van overtuigd dat de videoclip de toekomst had en was vlak voor zijn dood al met de productie ervan mee bezig.

In januari 2007 kwam er een schokkend gerucht op het internet over de doodsoorzaak van de drie artiesten. Het blijkt dat een boer een maand na het ongeluk met een pistool kwam waarvan hij beweerde dat hij deze had gevonden vlakbij het ongeluk. Dit is nooit in een politierapport vermeld. Ook is het opmerkelijk dat er wel onderzoek is verricht op het dode lichaam van de piloot maar niet op de drie passagiers. Nu kwamen er geruchten boven water dat dit pistool van Buddy Holly zou kunnen zijn en dat er geschoten is in het vliegtuigje en dat dit de oorzaak was dat het vliegtuigje neerstortte. Ook zou Jape nog leven toen het vliegtuigje was neergestort en er uit was gekropen om hulp te zoeken maar onderweg alsnog stierf. De geruchten waren zo serieus dat Jape Jr. toestemming kreeg om het lichaam van zijn vader te laten opgraven om als nog een onderzoek te laten verrichten. Een speciaal onderzoeksteam ging te werk maar kwam erachter dat deze geruchten allemaal onzin waren en dat er niet op Jape Sr. was geschoten

helden Buddy, Ritchie en The Big Bopper komen in deze film voor. Bopper word gespeeld door Bronson Hall. De andere film heeft als titel The Day The Music Died en zal 3 februari 2009 uitkomen en gaat over de laatste tour die onze drie helden maakten. Het is me niet bekend door welke acteurs Buddy, Ritchie en The Big Bopper worden gespeeld maar we zullen je op de hoogte houden. Ook heeft de succesvolle musical Rockin' On Heaven Door anno 2009 een kleine verandering doorgemaakt. In Londen heeft namelijk met groot succes The Buddy Holly musical gedraaid met natuurlijk ook een rol voor Ritchie en The Big Bopper. Daarna kwam de musical Rockin' On Heaven Door waar 4 look-a-likes optreden als Elvis Presley, Roy Orbison, Eddie Cochran en Buddy Holly. In 2006 deden ze ook ons land aan met groot succes, maar sinds kort zijn er wat acteurs vervangen en eren ze nog twee andere rock 'n' roll helden: nu komen ook Jerry Lee Lewis en The Big Bopper in deze musical voor. Big Bopper word gespeeld door John-Simon Rawlings en in april zullen ze België en Nederland weer aandoen, wat een aanrader is voor elke rock 'n' rollfan.

Wel leuk al die erkenning voor The Big Bopper, maar ik zal pas tevreden zijn als er een goede biografische

Hits geschreven door J.P. Richardson in de charts:

ARTIEST	TITEL NR.	USA POP	USA C&W	USA R&B	GB
The Big Bopper	Chantilly Lace	#6 (aug. 58)	-	#3 (sept. 58)	#12 (jan. 59)
The Big Bopper	Big Bopper's Wedding	# 38 (dec. 58)	-	-	-
The Big Bopper	Little Red Ridin' Hood	# 72 (dec. 58)	-	-	-
George Jones	White Lightnin'	# 73 (mei 59)	# 1 (april 59)	-	-
Johnny Preston (met The Big Bopper)	Running Bear	# 1 (dec. 59)	-	# (3 jan. '60)	# 1 (mrt. 60)
Jerry Lee Lewis	Chantilly Lace	# 43 (mrt. 72)	# 1 (mrt. 72)	-	# 33 (mei 72)
The Fall	White Lightnin'	-	-	-	# 56 (sept. 9)

noot: nummers geschreven door J. P. Richardson haalden 4 x de nummer 1 op verschillende charts

en dat Jape ook meteen dood was toen het vliegtuigje neerstortte.

HET ALLERLAATSTE NIEUWS 2009

Het allerlaatste nieuws betreffende The Big Bopper zijn twee films die dit jaar uitkomen. Lives And Deaths Of The Poets is een maar vreemde film waarin allerlei bekende Amerikanen in een parodie verschijnen, zoals W.C. Fields, Woody Allen, John F. Kennedy, Marilyn Monroe, Elvis, Micheal Jackson, Jimmy Hendriks, William Shakespeare, Jannis Joplin en nog veel meer. Ook onze drie

film over hem komt en intussen troost ik me zelf maar met de worden "Hellow Baaaaby!" en "You Knoooooow what I like!"

RITCHIE VALENS (17 jaar)

Geboren op 13 mei 1941 in Pacoima, Californië

Gestorven op 3 februari 1959 in Clear Lake, Iowa

(In een vliegtuigongeluk samen met Buddy Holly en The Big Bopper)

Platenlabel: Del-Fi records (mei '58 t/m januari '59)

HET BEGIN

Richard Stephen Valenzuela groeide op in een Latino-omgeving in de buurt van Los Angeles. Als jong kind scheidde zijn ouders en Ritchie werd opgevoed door zijn moeder Concepcion en haar grote, maar warme familie. Toen Ritchie 10 was stierf zijn vader Joseph aan diabetes. Toch was zijn jeugd niet onprettig. Voor de nabestaande en voor ons rock 'n' rollfans is het toch fijn om te weten, dat in het korte leven dat Ritchie - en ook Eddie Cochran - hadden, zowel hun jeugd als tijdens hun sterrendom, een prettig leven hadden. Toen Ritchie 5 was maakte hij van een sigarenkistje zijn eerste gitaar. Zijn oom Dickie Cota leerde hem volksliedjes, zoals ook La Bamba, spelen. Maar wat later was het voornamelijk de beroepsmuzikant William Jones die Ritchie gitaar leerde spelen. En ook al was Ritchie linkshandig, toch leerde hij gemakkelijk rechtshandig de gitaar te bespelen. Op de middelbare school maakte Ritchie een groen/witte elektrische gitaar die hij later ook gebruikte toen hij een ster was. In 1954 raakte Ritchie geïnteresseerd in de zwarte doo-wop, die grote hits had op de R&B-charts. Hits zoals Gee van The Crows en Earth Angel van The Penguins. Deze hits hadden vaak liefdesteksten die Ritchie later zouden inspireren om Donna te schrijven. Maar Ritchie's interesse werd in 1955 verbreed toen hij in contrast tot deze zoete nummers Bo Diddley hoorde met zijn R&B-hit Bo Diddley. Ook Bill Haley en Chuck Berry hadden van zich laten horen maar het waren voornamelijk de ritmes van Bo Diddley die hem inspireerde om ook rock 'n' roll te spelen. Kort nadat hij Bo Diddley voor het eerst had gehoord maakte Ritchie kennis met de volle New Orleans R&R-sound van Little Richard. Little Richard werd zijn tweede idool, ook al zou Ritchie zelf nooit gebruik maken van zo'n volledige band met piano en veel blazers. Ritchie was vooral onder de indruk van de zangstijl van Little Richard en zou deze later in veel van zijn eigen nummers imiteren. In 1956 kwam de rock 'n' roll dankzij namen als Elvis Presley en Little Richard op zijn hoogtepunt maar Ritchie, die toen 15 jaar was, had nog geen eigen band en kon niets anders doen dan

op zijn gitaar oefenen en solo op te treden voor familie en vrienden.

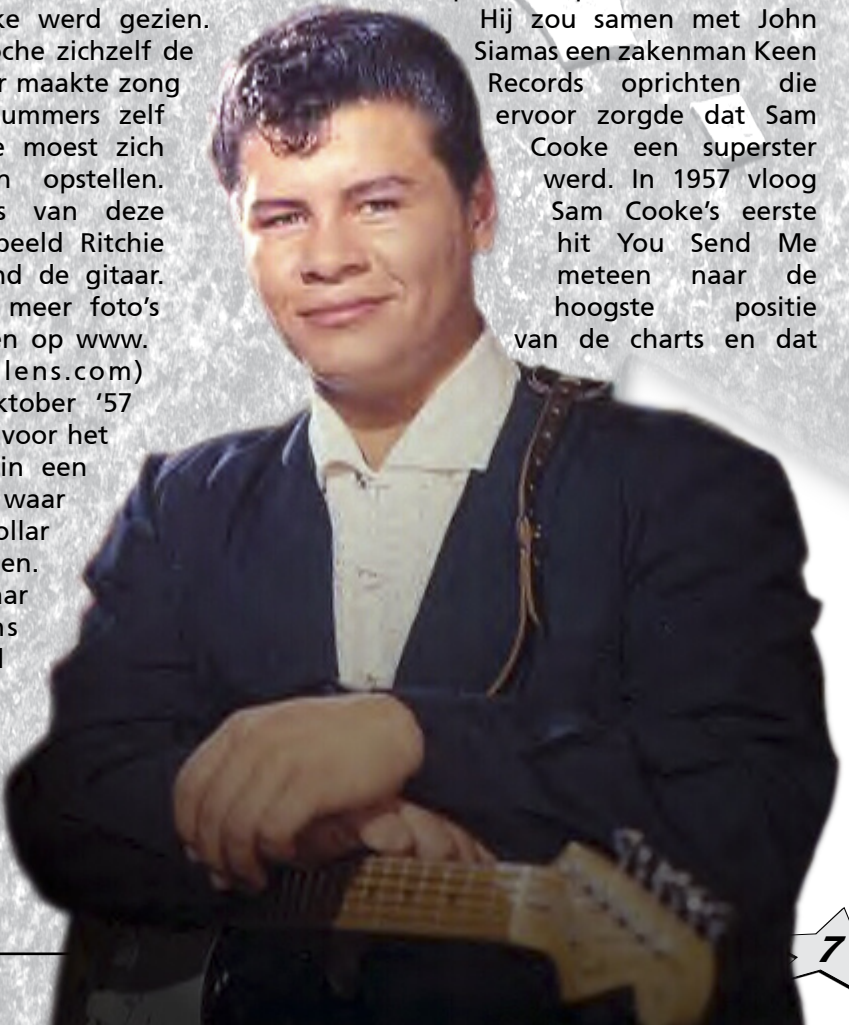
THE SILHOUETTES (EIND 1957)

Eind 1957 kwam hier verandering in toen Ritchie werd opgenomen als gitarist in een band genaamd The Silhouettes. Dit was niet dezelfde band als de vocal groep The Silhouettes die in 1958 een grote hit hadden met Get A Job. The Silhouettes waar Ritchie gitarist in werd was een zeer zeldzaam jazz- / R&B-combo omdat de bandleden verschillende huidskleuren hadden en dat was in de jaren '50 zeer ongebruikelijk. Voor Ritchie was het echter niet zo vreemd, want hij groeide op tussen Latino's, zwarten, blanken en zelfs Aziaten. En in The Silhouettes was het dus niet anders want de tenorsaxofonist was een Japanner genaamd Walter Takaki. De klarinetspeler Bill Jones en zijn broer, drummer Conrad, waren Afro-Chicano's. Zij waren de zonen van William Jones, de beroepsmuzikant die Ritchie een paar jaar hiervoor de eerste akkoorden op zijn gitaar leerde spelen. De vibrafoonspeler Gil Rocha was net als Ritchie een Mexicaan, met dit verschil dat Ritchie een blanke huid had met blauwe ogen en een 'flat-top' waardoor hij voor de meeste mensen als een blanke werd gezien. Omdat Roche zichzelf de bandleider maakte zong hij alle nummers zelf en Ritchie moest zich bescheiden opstellen. Op foto's van deze band bespeeld Ritchie zelf zittend de gitaar. (Deze en meer foto's kun je zien op www.ritchievalens.com) Op 19 oktober '57 traden ze voor het eerst op in een dansclub waar ze 35 dollar voor kregen. Na een paar optredens verliet Gil Rocha de band en Bill Jones had mede dankzij zijn broer, en omdat

hij vanaf het begin bij de band zat, een sterke positie en werd de nieuwe bandleider. Weer moest Ritchie zich bescheiden opstellen want niet hij maar twee anderen, Joe Favorie en Emma Franco, werden de nieuwe zangers. Maar omdat Ritchie steeds beter werd op zijn gitaar kon hij wel afdwingen dat de band steeds meer rock 'n' roll begon te spelen. Vooral nummers van Little Richard kwamen dankzij Ritchie in het repertoire en tijdens de gitaarsolo's van deze nummers stal Ritchie steeds meer de show waardoor zijn solo's steeds langer en wilder werden en hij de bijnaam Little Ritchie Of The Valley kreeg. Dit was dus voordat Ritchie begon te zingen en de bandleiding overnam. Dat liet echter niet lang meer op zich wachten. Ritchie werd steeds populairder, vooral bij de meisjes uit zijn buurt en na verschillende optredens werd in mei '58 het talent van Ritchie ook door Bob Kean opgemerkt.

Bob had net als Sam Phillips van Sun Records of als Leonard Chess van Chess Records een klein maar een onafhankelijke platenmaatschappij opgericht. Met dit verschil dat Sun en Chess al in het begin van de jaren '50 waren opgericht en dus de opkomende rock 'n' roll konden promoten terwijl Bob zijn werk als producer pas in 1955 startte.

Hij zou samen met John Siamas een zakenman Keen Records oprichten die ervoor zorgde dat Sam Cooke een superster werd. In 1957 vloog Sam Cooke's eerste hit You Send Me meteen naar de hoogste positie van de charts en dat

moedigde Bob aan om in datzelfde jaar nog zijn eigen label Del-Fi Records op te richten. Zijn eerste succesje kwam met Henri Rose met zijn versie van Caravan dat origineel een swingklassieker was. Warner Brothers Records was geïnteresseerd in deze opname en bood Bob er 8.000 dollar voor. Met dit geld zou Bob wel zijn opnamespullen kunnen kopen, maar Del-Fi had nog steeds niets betekent al zou Ritchie hier gauw verandering in brengen.

COME ON LET'S GO (SEPTEMBER 1958)

Bob nodigde Ritchie bij hem thuis uit en met een aantal leden van The Silhouettes speelde Ritchie een zelf geschreven nummer: Come On Let's Go. Ritchie was zijn hele leven een aardige en een spontane jongen en zo spontaan waren zijn nummers ook. Ritchie zette gewoon een gitaarrif in en begon dan een nummer te zingen waarvan hij niet wist hoe het zou eindigen. Deze rauwe manier van spelen zou veel later door Rolling Stone Magazine worden erkend als de voorloper van de punkmuziek. Niet voor niets zouden The Ramones, beroemd van hun hit Rock 'n' Roll High School, Ritchie's Come On Let's Go coveren. Maar intussen zat Bob met het probleem dat het voor de jaren '50 veel te ruig was en leerde Ritchie dat er wel een begin en een eind aan een nummer hoort... Niet veel later belde hij Ritchie op om met hem naar de Gold Star Studio in Hollywood te gaan. In deze studio hadden grote artiesten als Eddie Cochran en The Champs al hun hits opgenomen. Het was normaal om tijdens een opnamesessie vier nummers op te nemen maar omdat Ritchie Come On Let's Go steeds weer anders zong konden zelfs de beroepsmuzikanten hem niet volgen. Ritchie werd door vier muzikanten begeleid: een drummer, een bassist en twee zwarte gitaristen. Bob had er geen vertrouwen in dat Ritchie zelf de gitaar zou spelen. Ze speelden Come On Let's Go wel 20 keer voordat ze tevreden waren wat als gevolg had dat er geen tijd meer was om nog andere nummers op te nemen. Dus moest Ritchie een andere keer terug

komen om een B-kant te maken. Dit werd een cover van The Robins (de voorloper van The Coasters), genaamd Framed, geschreven door Jerry Leiber en Mike Stoller. Bob veranderde Ritchie Valenzuela in Ritchie Valens en maakte zijn eerste single waarvan hij in eerste instantie 500 exemplaren liet drukken. Daarna deed hij zijn best om er zoveel mogelijk bekendheid aan te geven. Hij sloot deals met bevriende DJ's wat als gevolg had dat het in de nationale charts terecht kwam. Bob vroeg Ritchie om solo verder te gaan en gaf hem een contract. Daarna ging het snel met zijn carrière. In september '58 haalde Come On Let's Go zijn hoogtepunt op de popcharts waar het net niet de top 40 haalde. Maar het nummer was ook in de zwarte R&B-charts opgenomen

waar het nog steeds aan het stijgen was. Op 6 oktober, toevallig op de verjaardag van zijn geliefde moeder, deed Ritchie het nummer in Dick Clark's American Bandstand in Philadelphia. Tijdens zijn optreden brak Ritchie een snaar wat ook Dick opviel en het publiek vertelde dat Ritchie op vijf snaren ook geweldig klonk! In november haalde Come On Let's Go ook zijn hoogtepunt op de R&B-charts waar het de top 30 haalde. Vreemd genoeg en waarschijnlijk zonder dat Ritchie of

Bob het wisten kwam op dat zelfde moment Come On Let's Go ook in de Britse top 10 terecht, maar dan door een coverversie van Tommy Steele. Als Cliff Richard de Britse Elvis is, dan is Tommy Steele de Britse Bill Haley. Steele scoorde als eerste Brit een rock 'n' rollhit in oktober '56 met Rock With The Caveman. Met een cover van Guy Mitchell wist hij in december '56 een #1 hit te scoren met Singing The Blues en scoorde nog heel wat andere hits voordat Cliff in 1958 en andere Britse rockers na hem hits begonnen te scoren. Maar omdat Ritchie Valens' versie niet de USA pop 40 haalde is het juist zo bijzonder dat Tommy Steele het nummer te horen kreeg en ook nog in de Britse charts wist te zingen. Ook noemenswaardig is dat Tommy als enige artiest een Ritchie Valens cover in de charts zong in de periode dat Ritchie nog leefde.

DONNA (OKTOBER 1958)

Tijdens de middelbare schooljaren was Ritchie verliefd geworden op de blonde Donna Ludwig waarmee hij op school zat. Na Ritchie's dood zou Donna maar al te graag de wereld vertellen dat zij en Ritchie een paar waren maar er doen ook verhalen de ronde (volgens klasgenoten) dat Donna niet zo veel van Ritchie moest hebben. Dit zou voornamelijk van haar ouders komen die het niet op Latino's hadden. Hoewel, na mate Ritchie succes oogste kwam er ook wat meer interesse van Donna. Wat het ook zij, in oktober '58 had Ritchie een ballade over haar geschreven met de simpele titel Donna. En volgens die Donna belde Ritchie haar op vanuit een telefooncel en zong hij met zijn gitaar het nummer. Niet veel later nam Ritchie in Bob's huis een demo op. Die ging ermee naar een studio waar een paar onbekende studiomuzikanten de bas en drums invulden. Daarna bracht Bob de demo naar een plaatselijke, grote radiozender om advies te vragen of dit nummer een hit kon worden. De belangrijkste DJ daar was zo onder de indruk van het nummer dat toen Bob terug naar huis reed hij het nummer over en over op zijn radio

hoorde. Hierdoor kwam er ook vraag naar dat nummer en dus moest er met spoed een officiële opname van Donna worden opgenomen. Er werd een opnamesessie geregeld, wederom in de Gold Star Studio maar deze keer met bekende beroepsmuzikanten die Bob Kean nog kende uit de tijd dat hij met Sam Cooke werkte. Rene Hall speelde de leadgitaar. Rene had behalve voor Sam Cooke ook voor Larry Williams, Little Richard en andere sterren gespeeld. De drummer was Earl Palmer, een sessiemuzikant met een nog grotere CV-lijst met namen als Fats Domino, Little Richard, Roy Brown, Larry Williams, Eddie Cochran, Sam Cooke en nog veel meer. Als contrabassist werd de topjazzbassist Buddy Clarke in dienst genomen die ook verschillende instrumentale nummers met Ritchie op gitaar zou opnemen, nummers als Fast Freight en Big Baby Blues. Omdat deze nummers een andere stijl hadden bracht Bob Keane deze uit onder een andere artiesten naam voor Ritchie Valens: Arvee Allens. Ik ben er niet zeker van maar ik denk dat Bob dit deed omdat hij niet wist of deze nummers zouden aanslaan, dan wel dat ze het imago van Ritchie zouden schaden.

LA BAMBA (NOVEMBER 1958)

Natuurlijk moest er ook nog een B-kant voor Donna worden opgenomen. Een nummer dat Ritchie al jaren speelde was La Bamba en ook al dat Ritchie niet Spaanstalig was, had hij de tekst van dit nummer zich goed eigen gemaakt. Hij legde de muzikanten goed uit hoe hij het wilde hebben want de gitaarrif was geheel naar zijn eigen idee. La Bamba was een traditionele Mexicaanse folksong van zo'n 300 jaar oud. Het werd voornamelijk gespeeld tijdens trouwerijen en andere feesten maar de versie die wij nu voornamelijk kennen heeft dankzij Ritchie een sterk rock 'n' roll gehalte en lijkt in de verste verte niet op de originele traditionele versie. Mede hierdoor staat ook de naam Valens als auteur vermeld. Het zou niet lang duren of Donna vloog in de charts, maar ook de B-kant La Bamba haalde de charts. Met drie nummers in de charts werd Ritchie als een serieuze artiest gezien waardoor hij

op verschillende tournees ging met andere grote artiesten. Ook kwam het geld binnen en Ritchie was in staat om een huis voor zijn moeder te kopen. In november '58 nam hij zijn eerste LP op en begin december deed Ritchie een concert op zijn geliefde school The Pacoima Junior High School, dat door Bob Kean werd opgenomen. Ritchie speelde zijn hits, maar ook Eddie Cochran's Summertime Blues. Ritchie was al een tijdje van deze school af maar hij had nog steeds een sterke band met zijn school die ooit getroffen was door een vreselijke ramp. Op een moment dat Ritchie niet op school was vlogen twee vliegtuigen tegen elkaar en de brokstukken kwamen op de school terecht. Veel leerlingen raakten gewond en een zeer goede vriend van Ritchie kwam om het leven. Sinds die tijd had Ritchie altijd wat angst om te vliegen. Op 15 december behaalde de hit Donna haar hoogtepunt, #2 pop, net achter het kinderlied The Chipmunk Song van David Seville. La Bamba was nog steeds aan het stijgen maar deed dit veel langzamer. Ritchie kwam 20 december '58 terug in The Band Stand van Dick Clark en speelde Donna. Op de popcharts had dat geen merkbaar effect: Donna bleef twee weken op de tweede plaats staan, maar op de R&B-charts had de hit nog lang niet zijn hoogtepunt bereikt en had Ritchie's optreden in de Band Stand wel effect.

OOH MY HEAD (DECEMBER 1958)

Niet veel later speelde Ritchie in New York bij Alan Freed's Christmas Jubilee Show in het Loews State Theater. Daar speelde ook Ritchie's held Bo Diddley met The Everly Brothers, Duane Eddy, Jackie Wilson en Eddie Cochran. Eddie Cochran en Ritchie kwamen beiden uit Californië, waren jong, enthousiast en werden goede vrienden. Sharon Sheeley, de vriendin van Eddie, had een nummer over hem geschreven: Hurry Up, omdat Eddie vaak te laat kwam voor hun afspraakjes. Eddie vond het wel een nummer voor Ritchie en speelde het voor hem. In januari '59, tijdens Ritchie's laatste opnamesessie zou hij het nummer opnemen, nog net voordat Ritchie zijn laatste tournee zou maken. Maar eerst zou hij nog meewerken aan een Alan Freed

rock 'n' roll film Go Johnny Go. Met een hoofdrol voor de highschoolartiest Jimmy Clanton en een bijrol voor Chuck Berry. Dit vertelt wel wat over Amerika van die tijd. Alan Freed was zeker geen racist maar ook hij kon niet voorkomen dat Jimmy Clanton de hoofdrol zou krijgen terwijl de echte grote ster Chuck Berry, wiens hit Johnny B. Goode de inspiratie voor de titel van deze film was, een bijrol kreeg. Of Chuck Berry's huidskleur hier een rol in speelde valt te betwijfelen maar het had er misschien net zoveel of zelfs meer mee te maken dat in 1959 de oorspronkelijke, ruige rock 'n' roll plaats had gemaakt voor de highschool rock 'n' roll. Typerend was dan ook dat het Alan Freed's laatste film werd. In ieder geval was ook Ritchie in deze film te zien waarin hij het nummer Ooh My Head playbackte met een Gretsch gitaar die hij van Eddie Cochran had geleend. Net als Come On Let's Go was Ooh My Head één van Ritchie's meest ruigste rock 'n' roll nummers die hij zelf had geschreven, al had Ritchie dan wel zijn inspiratie van Little Richards Ooh My Soul gekregen.

Jaren later, in 1975, kwam de Britse band Led Zeppelin met een dubbel-LP getiteld Physical Graffiti. Deze enorm succesvolle dubbel-LP (#1 op de Amerikaanse LP-popcharts) verkocht maar liefst 8 miljoen exemplaren. Volgens Led Zeppelin was het nummer Boogie With Stu gebaseerd op Ooh My Head en toen de bandleden hoorden dat de moeder van Ritchie nooit de credits kreeg van haar zons hits besloten ze om haar als mede-auteur 'Mrs. Valens' te benoemen. Erg dankbaar was Mrs. Valens niet, want toen zij dit merkte dat ze geld van dit nummer kreeg, probeerde ze meer te krijgen door alle auteursrechten van dit nummer op te eisen. De versie van Led Zeppelin was dus gewoon een cover van Ooh My Head (zie ook YouTube!) met hetzelfde ritme, dezelfde melodie en tekst. Het enige verschil was dat Ooh My Head op de leadgitaar rust terwijl dit bij Boogie With Stu op de piano was, gespeeld door Ian Stewart. Het was dus gestolen en het was dus

terecht dat Mrs. Valens alle rechten probeerde te krijgen. Hoewel ook zij moest toegeven dat de melodie en het ritme van Little Richards Ooh My Soul afkwam.

HET SUCCES VAN LA BAMBA (JANUARI 1959)

In januari '59 haalde ook La Bamba zijn hoogtepunt op de popcharts, maar helaas kwam het net niet in de top 20 voor. Toch zou door de jaren heen La Bamba van Ritchie meer erkenning krijgen dan de zoete maar veel grotere hit Donna. Dit is erg typerend, dat zoete nummers in de jaren '50 vaak grote hits werden en dat zoete zangers vaak ook grote sterren werden, maar jaren later deze nummers en artiesten niet meer de erkenning kregen maar juist meer de ruige hits en artiesten. Zo hebben hits als Roll Over Beethoven, Nadine, Lucille, C'mon Everybody, Susie Q, High School Confidential, Leroy, The Way I Walk, Dance To The Bop, Skinny Minnie en dus ook La Bamba allen niet eens de top 20 pop gehaald maar zijn jaren later wel gewaardeerde nummers geworden. Terwijl een hoop highschoolnummers die met gemak de #1 pop haalde zoals April Love, Sincerely, Sugartime, Witch Doctor, The Chipmunk Song, To Know Him Is To Love Him, Venus, Come Softly To Me enz. enz. liever vergeten worden zoals ook de artiesten die deze nummers ten gehore brachten. Ritchie Valens zat hier tussenin en was zowel een highschool artiest als een echte rock 'n' roll artiest. Financieel leuk voor hem dat hij een miljoenen hit scoorde met Donna, maar wij rock 'n' roll fans bedanken hem voornamelijk voor nummers als Come On Let's Go, Ooh My Head en dus ook voor La Bamba. In de jaren '60 zou La Bamba ook door Chubby Checker, The Ventures en door Trini Lopez in de USA popcharts worden gezongen. De juiste noteringen zijn mij niet bekend, zeker is dat geen van deze versies de top 40 haalden. In 1987 haalde Los Lobos met La Bamba de #1, maar hierover verderop meer. Dit betekend dat La Bamba totaal 5 keer de USA top 100 heeft gehaald dankzij vijf verschillende artiesten of groepen. Ook dit is een uniek gegeven en zover ik weet komt dit bij geen ander nummer voor. Nog meer bijzonderheid is dat La Bamba

op de lijst kwam van Rolling Stone magazine 500 greatest songs of all time waar het op #345 staat. La Bamba is het enige niet Engelstalig nummer op deze lijst en als artiest word Ritchie Valens genoemd, en niet Los Lobos.

Tegelijkertijd dat La Bamba zijn hoogtepunt haalde deed een andere single van Ritchie dat ook. Onder de naam Arvee Allens scoorde Ritchie met Fast Freight laag op de USA top 100. De B-kant Big Baby Blues was net als Fast Freight een instrumentaal en beide nummers waren door Ritchie zelf geschreven.

THE WINTER DANCE PARTY TOUR (FEBUARI 1959)

Kort hierna vloog Ritchie naar Chicago om deel te nemen aan de Winter Dance Party Tour. Zie ook de story van The Big Bopper hiervoor. Aan deze toer namen ook The Big Bopper, Dion & The Belmonts en de grootste ster Buddy Holly deel. Buddy was ouder dan Ritchie, had meer ervaring, had zijn eigen band bij zich en het belangrijkste: hij had in de voorgaande jaren de meeste hits op zijn naam staan. Dus het was logisch dat hij de hoofdartiest was. Maar wat niet veel mensen nu nog beseffen is dat op het moment dat deze tournee begon, het Ritchie was die het meest recent nog hits had gescoord. Buddy's laatste hits dateren uit augustus '58 met Early In The Morning #32 pop en Think It Over #27 pop. The Big Bopper deed het eigenlijk nog beter want hij stond in augustus met Chantilly Lace #8 pop en in december met The Big Bopper Wedding #38 pop. En vlak voor de toer begon had ook Dion een hit in de charts met Don't Pity Me, maar dat bleef op 5 januari '59 steken op #40 pop. Dus was het duidelijk dat Ritchie met Donna #2 pop in december en met La Bamba #22 in januari '59 op dat moment de succesvolste artiest was.

Op 23 januari '59 begon deze wintertournee in de Mid-West. Het was een barre toer met een bus waar de kachel van kapot ging en Buddy's drummer moest naar het ziekenhuis vanwege bevriezingsverschijnselen aan zijn handen, Ritchie viel voor hem in maar er gaan ook verhalen de ronde dat één van de leden van The Belmonts, Carlo Mastrangelo, als drummer inviel. Ik ga er van uit dat

Ritchie inviel want er bestaan zelfs kleurenfoto's van deze tournee met Ritchie zittend achter een drumstel. Bovendien zou Buddy's gitarist Tommy Allsup dit bevestigen. Op YouTube is er namelijk een interview van Tommy Allsup te zien waarop hij zelfs verteld dat warneer Ritchie moest optreden, Buddy Holly de plaats achter het drumstel innam!

Intussen had The Big Bopper een flinke verkoudheid opgelopen en na een aantal optredens was Buddy Holly het helemaal zat waarop hij een chartervliegtuig huurde om sneller op de plaats van het volgende optreden te zijn. Hun laatste optreden hadden ze op maandag 2 februari in de Surf Ball Room in Clear Lake, Iowa. Hierna zouden ze in Armory, Minnesota moeten spelen dat 600 kilometer verderop was. Het vliegtuigje dat Buddy boekte kon drie passagiers vervoeren en dus was er naast Buddy nog plaats voor twee andere mensen. Als eerste dacht Buddy aan de jonge Waylon Jennings die basgitaar voor hem speelde. Bovendien kende Buddy en Waylon elkaar al lang voor deze tournee. Waylon gaf zijn plaatsje af aan The Big Bopper die net als hij ook uit Texas kwam omdat Waylon medelijden had met de zieke Bopper. God beloonde deze daad want jaren later zou Waylon een grote countryster worden... Nu kon Buddy niet kiezen tussen zijn gitarist Tommy Allsup en zijn nieuwe invaldrummer Ritchie Valens en dus besloten deze om er voor te wedden. Een muntstuk werd opgeworpen en Ritchie won die daarna zei: "Dit is de eerste keer dat ik een weddenschap win." De piloot, Roger Peterson was slechts 21 jaar oud maar had toch al vier jaar ervaring als piloot. Dat voorkwam niet dat ze slechts 10 minuten hebben gevlogen voordat het vliegtuig neerstortte en alle inzittenden de dood vonden... Na de dood van Ritchie, Bopper en Buddy ging de The Winter Dance Party tournee gewoon door en dat was de doorbraak voor de jonge Bobby Vee die de plaats van Buddy Holly innam. De één zijn dood is de ander zijn brood zullen we dan maar zeggen. De plaatsen van The Big Bopper en Ritchie werden door Frankie Avalon, Fabian en Jimmy Clanton in genomen, waardoor deze tournee een softe, blanke highschool rock 'n' roll tournee werd.

Natuurlijk kwam het nieuws hard aan bij de familie en nabestaande van deze drie artiesten. Op 7 februari werd Ritchie in een koperkleurige lijkwagen naar zijn begraafplaats Noble Chapel Funeral Home in San Fernando gebracht. Vele jaren later, op 18 oktober '87, net nadat de film La Bamba uitkwam, zou Ritchie's moeder ook sterven en naast Ritchie begraven worden. Rijk is ze nooit geweest, maar een schrale troost is dat ze waarschijnlijk nog net het grote succes die de film en het nummer La Bamba kreeg, had mee gemaakt.

THAT'S MY SUZIE EN DE TRIBUTES (BEGIN 1959)

Slechts één dag voor Ritchie's dood had de hit Donna zijn hoogtepunt bereikt op de R&B-charts waar het op de 11e plaats terecht kwam. In Engeland had Donna nog steeds niet zijn hoogte positie gehaald, dat

markt te brengen. En vaak worden deze nummers dan ook nog hits. Zo kwam It Doesn't Matter Anny More van Buddy Holly op #13 van de USA popcharts en #1 in Engeland, en Three Steps To Heaven van Eddie Cochran werd ook in Engeland een #1 hit. Bob Kean probeerde dit natuurlijk ook met zijn Ritchie en kwam met de single That's My Little Suzie/ In A Turkish Town. Maar Bob had minder geluk, want Little Suzie sloeg niet echt aan. Waarschijnlijk omdat de teenagers die Ritchie zo hadden gesteund met zijn hit Donna het niet zo romantisch vonden dat hij nu over een Suzie zong... Ritchie had natuurlijk toch ook een soort net highschoolboy imago en niet dat van een Little Richard die met gemak wel verschillende vrouwennamen in de charts kon zingen. Denk maar aan Long Tall Sally, Jenny, Jenny en Lucille. Dat is voor mij de verklaring dat That's My Little Suzie slechts op #55 USA pop terecht kwam. Kort na het ongeluk kwamen er ook

gaat over The Big Bopper. Loretta Thompson: Buddy, Big Bopper And Ritchie/ You Will Never Go. Hershel Almond: The Great Tragedy. Bennie Barnes: Gold Records In The Snow. Lee Davis: Three Young Men. Chuck Travis: Gone To Soon. Scott Wood: Three Friends. En toevallig kwamen er ook een paar tributes in 1963 uit: één van Buddy's bassist Waylon Jennings: The Stage en zowel van Johnny Cymball als van Johnny Angel: Teenage Heaven (niet hetzelfde nummer als van Eddie Cochran). Meer over tributes kun je lezen in de Big Bopper Story.

DE FILM LA BAMBA (AUGUSTUS 1987)

Kort na Ritchie's dood probeerde Bob Kean een tweede Ritchie te vinden en kwam met een artiest genaamd Chan Romero die een nummer had geschreven geïnspireerd door Come On Let's Go, genaamd The Hippy, Hippy Shake. Chan's stem leek heel

veel op die van Ritchie en dat gold ook voor de muziek. Dat was niet verwonderlijk want het waren dezelfde muzikanten die ook Ritchie hadden begeleid met Rene Hall als leadgitarist. Het nummer werd een paar maanden na Ritchie's dood opgenomen. The Hippy Hippy Shake sloeg aan in Australië waar het op #3 terecht kwam, maar in Amerika sloeg het niet echt aan. Wel viel het in Engeland op waardoor het in 1964 zowel door The Beatles als door The Swinging Blue Jeans in de charts werd gezongen. Daardoor werd het daar een cultnummer zodat alle rock 'n' roll bands uit

gebeurde pas in maart '59 waar het slechts op #29 terecht kwam terwijl een cover van Marty Wilde op dat zelfde moment #3 haalde.

Het is vrijwel gebruikelijk dat wanneer een artiest in zijn hoogtijdagen plotseling komt te overlijden dat de platenmaatschappij er alles aan doet om zo snel mogelijk een soort afscheidnummer op de

veel tributenummers uit waarvan de bekendste Three Stars van Tommy Dee is, dat hij slechts enkele dagen na het ongeluk opnam en daarna door Ruby Write en door Eddie Cochran werd gecoverd. Hier een kort overzicht van de overige tributes uit 1959:

Ray Campi: Ballad Of Donna & Peggy Sue/ The Man I Met. De B-kant

die tijd het speelden. Bob Kean had later in 1961 weer succes met Little Caesar 'Those Oldies But Goodies' en richtte zich daarna meer op de surfmuziek zonder echter een hit te scoren. In 1965 richtte hij een nieuw label, Mustang Records op, en een jaar later had hij een grote hit op dit nieuwe label met I Fought The Law dankzij The Bobby Fuller Four. Maar

weer sloeg het noodlot toe want net als Ritchie vond ook Bobby plotseling een veel te vroege dood doordat hij op zijn 23ste werd vermoord. Bobby Fuller is ook in deze top 25 lijst terug te vinden op nummer 17. In 1967 stopte Bob met Del-Fi records en het was wel duidelijk dat hij aan Ritchie Valens het meest had verdiend.

In de jaren na het ongeluk was het Buddy Holly die de meeste erkenning kreeg. In 1978 kwam er ook een film uit, The Buddy Holly Story met in de hoofdrol Cary Busey die Buddy mocht spelen. Natuurlijk was er ook een kleine rol voor The Big Bopper en voor Ritchie die door Gilbert Melgar werd vertolkt. Ook werd Buddy het meest gecoverd door andere bands en artiesten waarvan sommigen ook de charts haalden, denk maar eens aan The Rolling Stones, Peter & Gordon, Linda Ronstadt, Bobby Fuller en nog veel meer. Daar tegenover staat dat, met uitzondering van La Bamba, van Ritchie Valens bijna geen succesvolle covers werden opgenomen. Ook niet van The Big Bopper totdat Jerry Lee Lewis in 1972, Chantilly Lace opnam. Zelfs aan het begin van de jaren '80, toen vooral The Stray Cats ervoor

zorgden dat rockabillymuziek weer populair werd, en dan met name Johnny Burnette en verder alle Sun Records-artiesten, werd tot mijn verbazing Ritchie Valens vergeten. Zelfs nummers als Come On Let's Go en Ooh My Head stonden maar sporadisch op het repertoire van de vele rockabillybands uit die tijd. (Later in de jaren '90 speelt 'onze' band Misschief wel Ooh My Head.) Totdat we in 1987 totaal werden verrast door een biografische film over Ritchie met als titel La Bamba. En wat was nog meer verrassend was, was dat de film veel aandacht kreeg en een groot succes werd. Lou

Diamond Phillips speelde de rol van Ritchie Valens maar wat nog veel opmerkelijker was, was dat Brian Setzer de rol van Eddie Cochran speelde. Natuurlijk was het een hele eer voor Brian om de rol van zijn idool te mogen spelen en het werd dan ook zijn beste rol, want Setzer

Engels. In 1984 brachten ze al een single uit met op de B-kant Come On Let's Go. Misschien bracht deze single het geluk dat ze de muziek van Ritchie mochten spelen in deze film, want drie jaar later werden ze wereldberoemd en stond hun versie van La Bamba in augustus #1 in de

USA én Engelse popcharts! Dat was voor het eerst dat een Spaanstalig nummer de #1 in de USA haalde. Wat op zich erg vreemd was, want al in 1963 scoorde de Japaner Kyu Sakamoto een #1 hit met het Japanstalige nummer Sukiyaki, terwijl ik er toch zeker van ben dat er meer Spaanstalige mensen in Amerika wonen dan Japans sprekenden. (Kyu Sakamoto zou net als Ritchie ook door een vliegtuig ongeluk om het leven komen.)

Terwijl de versie van Los Lobos alle aandacht kreeg kwam er ook een single van Ritchie op de markt met op de A-kant een remixversie van La Bamba en op de B-kant de originele versie. De remix versie werd in Engeland een klein succes maar stond in de schaduw van

Los Lobos die een maand later weer in de charts stond met Come On Let's Go/ Ooh My Head. De A-kant haalde #21 in Amerika en #18 in Engeland.

DE LAATSTE ERKENNING VAN RITCHIE (TOT 2009)

Het was best wel bijzonder dat van Ritchie een film werd gemaakt want van een hoop andere grote rock 'n' rollsterren is dat nog steeds niet gebeurd. Denk maar eens aan Eddie Cochran of Gene Vincent, die ook beide jong zijn gestorven. Twee jaar na de film La Bamba en

komt wel in meer films voor maar dat stelt allemaal niet veel voor. Aan de andere kant was het voor de film ook heel aantrekkelijk om Brian Setzer te hebben want The Stray Cats waren ook in 1987 nog steeds zeer populair. Het meest bijzondere was echter dat de muziek ontzettend veel aandacht kreeg. De nummers van Ritchie werden gespeeld door Los Lobos. En ook al bestond de band al professioneel halverwege de jaren '70 kwam hun grote doorbraak dankzij deze film. De bandleden van Los Lobos zijn net als Ritchie Valens Mexicanen en brengen hun muziek in het Spaans en in het

30 jaar na de Winter Dance Party Tour kwam er een Britse film over deze tour getiteld Words Of Love na aanleiding van Buddy Holly's hitje. De rol van Ritchie werd door William Jongeneel gespeeld. Maar na deze film werd het toch wat jaren stil rondom Ritchie Valens.

Totdat er in 1993 in Amerika enkele postzegels uitkwamen van tekeningen van artiesten uit de jaren '50 en '60. Deze waren Hank Williams, Elvis Presley, Bill Haley, Clyde McPhatter, Ottis Redding en Dinah Washington. Maar ook Buddy Holly en Ritchie hadden deze eer (terwijl deze eer niet aan The Big Bopper was gegund). Tegelijkertijd werd hij in Londen herinnerd in de Buddy Holly Musical, één van de meest succesvolste en langstlopende musicals ooit, waarin een kleine rol voor The Big Bopper en Ritchie weggelegd was.

Ritchie Valens word nog meer herinnerd dankzij verschillende monumenten. In zijn woonplaats Pacoima is het Ritchie Valens Recreation Center park, in zijn oude school Jr. Highschool is een grote muurschildering gemaakt, in Old Paxtonpark is er een Ritchie Valens zwembad, In Hollywood heeft Ritchie zijn eigen ster in The Walk Of Fame, en in Clear Lake in Iowa zijn er ook twee monumenten. In de Surf Ballroom, waar ze hun laatste optreden gaven, en een klein monument op de plek waar het vliegtuigje neerstortte. In Port Arthur in Texas, de woonplaats van The Big Bopper, zijn er ook drie beelden te zien die Buddy, Big Bopper en Ritchie voorstellen. In 2001 werd Ritchie opgenomen in de Rock 'n' Roll Hall Of Fame en werd hij ook erkend in de Rockabilly Hall Of Fame. In 2003 stond La Bamba in België en Frankrijk op #1 dankzij een versie van Star Academy.

Er komt dit jaar nog een vreemde film uit, Live And Deaths Of The Poets waarin allerlei parodieën van beroemde Amerikanen worden weer gegeven. Ritchie word door Joseph Thornhill gespeeld. Ook komter exact op 3 februari 2009 een film uit die net als Words Of Love van 1989 over The Winter Dance Party Tour gaat. Buddy, Big Bopper en ook Ritchie komen natuurlijk in deze film voor maar het is mij niet bekend door wie ze worden gespeeld. Het lijkt me wel een aanrader om te gaan kijken. In de

De hits van Ritchie Valens tijdens zijn korte leven:

DATUM	TITEL NR.	USA POP	USA R&B	GB
Sept. '58	Come On Let's Go	#42	#27 (Nov. '58)	
Dec. '58	Donna	#2	#11 (Feb. '59)	#29 (Maart '59)
Jan. '59	La Bamba	#22		
Jan. '59	Fast Freight	#96 (onder de naam Arvee Allens!)		
De hits van Ritchie Valens na zijn dood:				
Mei '59	That's My Suzie	#55		
Juli '59	Little Girl	#92		
Aug. '87	La Bamba (remix)			#49

Ritchie Valens covers:

DATUM	ARTIEST	TITEL	NOTERING
Nov. '58	Tommy Steele	Come On Let's Go	#10 GB
Maart '59	Marty Wilde	Donna	#3 GB
1962	Chubby Checker	La Bamba	#? USA
1965	The Ventures	La Bamba (instru)	#? USA
1966	Trini Lopez	La Bamba	#? USA
Juli '87	Los Lobos	La Bamba	#1 GB (#1 US Latin Tracks)
Aug. '87	Los Lobos	La Bamba	#1 USA (#57 Country Singels)
Sept. '87	Los Lobos	Come On Let's Go	#21 USA
Sept. '87	Los Lobos	Come On Let's Go	#18 GB

Tribute hits ter nagedachtenis aan Ritchie Valens:

DATUM	ARTIEST	TITEL NR.	NOTERING
April '59	Tommy Dee	Three Stars	#11 USA
Mei '59	Ruby Write	Three Stars	#99 USA
Mei '59	Ruby Write	Three Stars	#19 GB

Noot: The American Pie van Don McLean is een tribut nummer alleen over Buddy Holly en niet over Ritchie Valens en The Big Bopper en is hier daarom niet genoemd. Meer over dit nummer kun je lezen in de nagedachtenis van Buddy Holly.

tussentijd kunnen we tegenwoordig onze helden voornamelijk op het internet terugzien en met name de vele tributes die te zien zijn op YouTube.

Persoonlijk herinner ik Ritchie vooral met nummers als La Bamba, Come On Let's Go, Ooh My Head, That's My Little Suzie, Hi Tone, Hurry Up en zijn covers van Framed en Boney Maronie. Maar eerlijk gezegd kan ik ook genieten van zijn balade Donna en bedenk ik dat Ritchie vandaag de dag wellicht niet zo beroemd geweest was als hij niet door dat vliegtuigongeluk was omgekomen. Aan de andere kant had Ritchie, als hij niet zo jong was gestorven, zijn talenten veel meer kunnen ontwikkelen en had hij waarschijnlijk nog meer nummers gemaakt van een hoge kwaliteit, want lang niet al zijn nummers waren van hoge kwaliteit, echt kwalijk kunnen wij hem dat niet nemen. Hoe muzikaal zijn de meeste jongens op hun 17^e?

BUDDY HOLLY (22 jaar)

Geboren op 7 september 1936 in Lubbock, Texas

Gestorven op 3 februari 1959 in Clear Lake Iowa op 22-jarige leeftijd

(In een vliegtuigongeluk samen met The Big Bopper en Ritchie Valens)

Platenlabels: Decca/ Brunswick en Coral Records

Zoals in de inleiding al aangegeven publiceren we niet nog eens de story van Buddy Holly. Deze kunnen jullie terugvinden in de 25^e uitgave van februari 1999 en als je deze niet (meer) hebt is deze na te bestellen via ons archief op onze site. We gaan het nu namelijk hebben over de vele nagedachtenissen die van Buddy zijn gemaakt. Het was een enorme klus om alles m.b.t. zijn nagedachtenis uit te zoeken, en ik kwam er dus ook achter dat het veel meer was dan dat ik in eerste gedachte kon vermoeden. Toch heb ik m'n best gedaan om alleen de belangrijkste feiten voor het voetlicht te halen.

DE FILMS

That'll Be The Day (1973)

In het ABC theater in Londen is op

12 april '73 de première van de film *That'll Be The Day*. Deze film gaat over de jaren '50 en over Buddy Holly.

David Essex, een Britse acteur en zanger die een grote hit had aan beide zeiden van de oceaan met *Rock On* en ex-Beatle drummer Ringo Starr spelen de hoofdrol. Jaren '50 rocker Billy Fury en de drummer van de Who,

Keith Moon hebben in deze film een bijrol.

The Buddy Holly Story (1978)

Opmerkelijk is dat Buddy Holly is de grootste rock 'n' roll ster die in de jaren '50 niet in een rock 'n' roll film voorkomt. Mede daardoor en uiteraard dankzij zijn te vroege dood is er een *Buddy Holly Story* gemaakt, één van de eerste tributefilms van een rock 'n' rollster. Cary Busey speelt de rol van Buddy Holly en zingt ook zelf de nummers. Dat is wat mijn betreft

een minpunt in deze film. De film was voor zijn tijd goed maar heeft niet de kwaliteit van de films zoals *The Little Richard Story* uit 2000, *Ray* uit 2004 (over Ray Charles) of *I Walk The Line* uit 2006 (over Johnny Cash). De reden is simpel: deze films werden ruim 20 jaar later gemaakt en dus met 20 jaar betere techniek. Dus aan de ene kant logisch dat er al gauw een *Buddy Holly story* kwam (wat heet gauw nog steeds 19 jaar na zijn dood!) maar aan de andere kant jammer want ik ben ervan overtuigd dat ze nu een betere film over Buddy Holly kunnen maken. Maar er is nog

hoop want over de carrière van DJ Alan Freed zijn er ook twee films gemaakt. (American Hot-Wax ook uit '78 en Mr. Rock 'n' Roll uit 2000.)

La Bamba (1987)

Een film over de carrière van Ritchie Valens gespeeld door Lou Diamond Phillips. De rol van Buddy Holly wordt gespeeld door Marshall Crenshaw. Opmerkelijk is dat de rol van Eddie Cochran door Brian Setzer van The Stray Cats wordt vertolkt. Zeer bijzonder is de aandacht die deze film krijgt en dat Los Lobos de band die de nummers van Ritchie Valens in deze film speelt dankzij deze film twee hits scoort. Over het algemeen is dit een goede film.

Words Of Love (1989)

Exact 30 jaar nadat Buddy aan zijn laatste tour begon is er over deze Winter Dance Party Tour in januari 1989 een Britse film gemaakt getiteld Words Of Love. Dion van Dion & The Belmonts wordt door Mark Zingale gespeeld, The Big Bopper door Bradley Lavelle, Ritchie Valens door William Jongeneel en Buddy door Pancho Russell. Ook hebben Buddy's bandleden een rol: Tommy Allsup wordt door Paul Birchard gespeeld, en Waylon Jennings door Adam Henderson. De rol van Buddy's vrouw Maria Elena wordt door Nadia Delemeny vertolkt. Dit is de beste film die na de Buddy Holly Story nog is gemaakt over Buddy Holly.

Pulp Fiction (1994)

Deze cultfilm zorgde er voor dat surfgitaarheld Dick Dale weer populair werd en we horen zijn Misirlou. John Travolta die we natuurlijk kennen van Crease speelt één van de hoofdrollen. Steve Buscemi heeft een kleine rol als ober gekleed als Buddy Holly.

The Six-string Samurai (1998)

Een knotsgekke fantasiefilm over de Russen die in 1957 Amerika hebben overgenomen en waarin Elvis de koning van L.A. is. 40 Jaar later als hij dood is moet er een nieuwe rockabillykoning komen. Dit

word niemand minder dan de held Buddy gespeeld door Jeffrey Falcon. Gewapend met een jaren '50 pak, een Fender gitaar en een zwarte bril gaat het allemaal nog goed komen! Deze low-budget film komt voor in de lijst van de meest slechtste films ooit maar is een lust voor elke Buddy Holly fan om te hebben!

Mr. rock 'n' roll (2000)

Dit is de titel van een tweede biografische film over het leven van DJ Alan Freed. De eerste is de American Hot-Wax uit 1978. En ondanks dat het de tweede is en dat deze in 2000 is gemaakt komt deze film nep en gemaakt over. Bijna alle grote rock 'n' roll sterren op Elvis na, komen in deze film voor, maar dan wel gespeeld door acteurs. Ook Buddy Holly wordt niet vergeten en wordt door Joe Warren Davis gespeeld. Het is ook wat verwarrend, want in 1957 was er ook een rock 'n' roll film gemaakt met de zelfde titel waar de echte Alan Freed in meespeelde. In deze film speelde naast Alan ook Chuck Berry en Little Richard mee.

Walk Hard: The Dewey Cox Story (2007)

Dewey Cox, een verzonnen persoon

gespeeld door John C. Reilly, wil een rock 'n' rollster worden en ontmoet in deze comedy verschillende collega's zoals Elvis, gespeeld door Jack White, en The Big Bopper, gespeeld door John Ennis. Ook Buddy Holly komt in deze film voor gespeeld door Frankie Muniz. Vreemd genoeg komt Ritchie Valens niet in deze film voor.

Live And Deaths Of The Poets (2009)

Ik weet niet of in deze film wel een verhaal in zit, zeker is dat er een parodie van talloze beroemde Amerikanen wordt gemaakt. Van komieken als W.C. Fields en Woody Alan maar ook de president John F. Kennedy en schrijver William Shakespeare, pin-up Marilyn Monroe en artiesten als Micheal Jackson, Elvis Presley Jimi Hendrix, Janis Joplin en nog meer. Ook de drie helden van The Winter Dance Party Tour worden niet vergeten: Ritchie word door Joseph Thornhill gespeeld, The Big Bopper door Bronson Hall en Buddy door Gordon Gantt.

The Day That The Music Died (2009)

Deze film komt exact op 3 februari 2009 uit en is er nog weinig informatie voorhanden. Zeker is dat Ritchie, Big Bopper en natuurlijk ook Buddy, gespeeld door acteurs,

in deze film voorkomen. Lijk me een aanrader!

Verder is er nog een film gemaakt met een Buddy Holly hit als titel:

Peggy Sue Got Married (1986)

Dit is een fantasie teenager romance komedie die zich afspeelt eindjaren '50 en/ of begin jaren '60. Peggy Sue word gespeeld door Kathleen Turner. (Buddy Holly komt hier niet in voor.)

DE FILMOPNAMES

De eerste en zeer unieke opname van Buddy Holly en ...

In 1955 gaan Elvis, Carl Perkins en Johnny Cash, die allen nog niet in heel Amerika beroemd zijn, gezamenlijk op tournee in een aantal zuidelijke staten. Ze doen ook Texas aan waar de jonge Buddy Holly aanwezig is. Gelukkig heeft een fan backstage met zijn amateur kleurencamera, maar zonder geluid, dit unieke gebeuren kunnen vast leggen en kunnen wij dit nu nog steeds bewonderen op YouTube! Veel info ontbreekt, het kan zijn dat Buddy met zijn band de avond heeft geopend voor deze drie Sun artiesten. Ook Elvis bandleden Billy Black en Scotty Moore zijn te zien op dit korte maar bijzondere filmpje.

Een grote fout! (1957)

Op 11 mei '57 doen Buddy Holly en de Crickets een auditie voor een TV-programma van Arthur Godfrey. Ondanks dat ze al een hit hebben worden ze afgewezen. (Wat zal de talentscout daar later spijt van hebben gehad; ze hadden de kans om als eerste Buddy Holly op TV te krijgen.)

schagerijnige kop, een stijve manier van kleding en bewegen en had eigenlijk helemaal niets met rock 'n' roll. Buddy Holly en Ed mogen elkaar dan ook niet, maar de Ed Sullivan Show was wel verantwoordelijk

voor het meehelpen opbouwen van de carrière van heel veel rock 'n' roll-artiesten en groepen. Zo kwamen Elvis, The Beatles, James Brown, The Rolling Stones, The Animals en nog veel meer grote artiesten en groepen in zijn shows. En op 1 december '57 dus ook Buddy Holly & the Crickets bestaande uit Jerry Allison als drummer, Joe Mauldin

als contrabassist, Niki Sullivan (geen familie van Ed Sullivan maar wel Buddy's neef) als slaggitarist en Buddy als sologitarist en zanger. Ze spelen That 'll Be The Day en Peggy Sue. In dezelfde show had ook Sam Cooke zijn eerste TV-optreden. Sam song You Send Me en For

Sentimental Reasons.

Dit werd Oh Boy. Buddy's drie grootste hits, allen top 10 hits, waren nu op TV geweest. Dit optreden was zonder Niki Sullivan die de band kort hiervoor had verlaten. Buddy zou verdere verzoeken van de Ed Sullivan Show weigeren en was niet van plan om ooit nog in deze show op te treden.

Amateur kleurenopnames (eind jan. '58)

Een dag later gaan Buddy en de Crickets op tournee naar Hawaii en Australie met Jerry Lee Lewis en Paul Anka. Buddy's manager Norman Petty heeft zijn 16mm camera bij zich en filmt Buddy op het vliegveld in Honolulu in Hawaii. Hij maakt ook een stukje opname van Jerry Lee Lewis en Buddy's optreden daar. Jammer genoeg zijn de opnames van slechte kwaliteit en ook weer zonder geluid.

Buddy Holly voor de BBC (maart '58)

Op 1 maart '58 komen Buddy en de Crickets voor hun enige tournee in Engeland aan. Dezelfde dag nog playbacken ze That'll Be The Day voor de TV-show Cool For Cats. Een dag later treden ze op voor de BBC in het programma Sunday Night At The London Palladium. Op 14 maart zijn ze te zien in hun laatste Britse TV-optreden tijdens het programma Off The Record. Ze spelen I'm Gonna Love You Too en Maybe Baby. Diezelfde avond geven ze een concert in het Woolich Theater in Londen. Tussen het publiek is ook de 14-jarige Mick Jagger. Ook van Buddy's toernee in Engeland zijn er amateuropnames gemaakt, waarschijnlijk door Norman Petty. Wel weer in kleur maar ook weer van slechte kwaliteit en zonder geluid. Het gaat hier om een kort stukje van een nummer, maar ik heb geen idee welk nummer (dat wel op YouTube terug is te vinden) dat is.

The Ed Sullivan show (1 dec. '57)

Toast Of The Town was eerst de naam van TV-show maar deze naam veranderde in 1955 in The Ed Sullivan Show. Het is raar maar waar: Ed Sullivan behoort tot de meest slechte TV-gastheren ooit. Hij had een

The Ed Sullivan Show (26 jan. '58)

Nog geen twee maanden later komen Buddy en de Crickets terug. Ze moesten als allerlaatste optreden en omdat de show was uitgelopen was er slechts tijd voor één nummer.

The Dance Party van Alan Freed (2 okt. '58)

In juni wordt Buddy geïnterviewd tijdens de Ted Randal Show in San Francisco. Buddy treed hier niet op. Op 2 oktober heeft Buddy een

interview met Alan Freed en Buddy met de Crickets playbacken It's So Easy in de locale New Yorkse TV-show van Allan Freed, The Dance Party. Ruim een jaar eerder had Alan Freed nog een landelijke TV show The Big Beat, maar na slechts vier afleveringen moest Alan hiermee stoppen omdat Frankie Lymon in zijn show met een blank meisje had gedanst!

The American Bandstand van Dick Clark (28 okt. '58)

Op 28 oktober doen Buddy en de Crickets hun laatste TV-optreden tijdens het steeds meer populair wordende American Bandstand van Dick Clark. Ze playbacken Heart Beat en It's So Easy. Ook geven Jerry Allison, Joe Mauldin en Buddy een korte interview.

(Dit zijn zover mij bekend de enige levende beelden van de legende Buddy Holly.)

DE DOCUMENTAIRES

Er zijn heel veel rock 'n' roll documentaires gemaakt waar uiteraard een fragment en muziek van Buddy Holly in voor komt. Bijna altijd met een fragment van de Ed Sullivan Show. Ik beperk met tot de documentaires speciaal over Buddy Holly.

The Real Buddy Holly Story (dec. '84)

The Real Buddy Holly Story is ook wel bekend onder de titel The Music Lives On uit eind '84 gemaakt door een grote fan, niemand minder dan Paul McCartney. Er komen interviews in voor met bandleden van de Crickets zoals Jerry Allison, Sonny Curtis en Niki Sullivan. Verder zijn ook The Everly Brothers en Keith Richards van The Rolling Stones te zien.

Not Fade Away (1996)

Not Fade Away is de titel van een Amerikaanse TV-documentaire over

Buddy. Er komen wat stukjes van Buddy Holly zelf in voor. En er worden wat artiesten geïnterviewd zoals Waylon Jennings en Mark Knopfler van The Dire Straits, de Britse rocker Dave Edmunds en meer. Een minpunt is dat mensen die meer met Buddy te maken hadden zoals The Crickets, Buddy's weduwe of Buddy's manager in deze documentaire niet voorkomen...

Boudewijn Büch

Ook leuk om te vermelden is dat Boudewijn Büch, die tijdens zijn leven een bekende Nederlander was met totaal verschillende interesses, een groot Buddy Holly fan was. Zijn interesses liepen van tropische eilanden tot pinguïns, maar ook rock 'n' roll. En dan van Gene Vincent tot Mick Jagger. Hij maakte ook zijn eigen documentaires op radio en TV. Over rock 'n' roll in het algemeen

maar soms ook over een element daarvan. Zo ging Boudewijn op zoek naar de plek waar het nummer Kansas City over ging en naar de originele

artiest van dat nummer Little Willie Littlefield (zie B.A. nummer 68). Een andere documentaire ging over Peggy Sue. Boudewijn ging op zoek naar Peggy Sue, de vrouw die op 22 juli '58 met Buddy's drummer Jerry Allison trouwde. En het was natuurlijk ook de titel van Buddy's op één na grootste hit in de USA

DE TV-SERIES (GESPEELD DOOR ACTEURS)

The Young Ones (begin jaren '80)

Deze populaire, typisch Britse humoristische serie over vier totaal verschillende jongeren, zorgde ervoor dat ze samen met Cliff Richard in maart '86 de #1 in de Britse charts haalden met een nieuwe versie van Living Doll. In één van de afleveringen komt Mike, gespeeld door Christopher Ryan, op de zolder van het oude huis waar ze wonen. Daar komt hij Buddy Holly ondersteboven hangend aan een parachute tegen. Na wat geklets begint Buddy een nieuw nummer te zingen. Mike is niet echt onder de indruk maar denkt meer aan het geld dat hij aan Buddy kan verdienen. Lang duurt de scene niet want het koord breekt en Buddy valt alsnog dood neer, waarop Mike vervolgens de Fender gitaar oppakt en zegt "Ach ja, deze gitaar levert toch ook nog wat op." (Het is mij onbekend door wie Buddy Holly wordt gespeeld.)

Quantum Leap (april '89)

Deze Amerikaanse science fiction serie gaat over een dokter, Sam Beckett gespeeld door Scott Bakula, die steeds weer terug in de tijd reist en een andere gedaante aanneemt. In het eerste seizoen, de vierde aflevering getiteld How The Tess Was Won (5 augustus 1956) komt hij Buddy Holly tegen. Buddy, gespeeld door Scott Fults, is bezig met het schrijven van een nieuw nummer. Baby Sue of zoiets dergelijks. Sam Beckett raad hem aan om het te veranderen in Peggy Sue. En driemaal raden wie de talentenjacht won... In een andere aflevering, getiteld Camikazi Kid, horen we Buddy Holly's hit Oh Boy.

DE MUSICALS

The Buddy Holly Story (oktober '89)

Op 12 oktober '89 gaat de musical The Buddy Holly Story in Victoria in Londen in première. Deze musical is geschreven door Alan Janes, de regie is van Rob Bettinson en de rol van Buddy wordt gespeeld door onder andere Joe Warren Davis en Billy Geraghty. De musical consultant is Bruce Welch, ex-lid van The Shadows. Binnen een paar jaar wordt de musical wereldwijd opgevoerd. Vanaf 6 oktober '95 wordt de musical in het Strand theater in Londen opgevoerd. Op 16 oktober 2001 is de 5000ste voorstelling in Londen te zien. Maar op 3 maart 2002, na ruim 10 jaar (één van de langst draaiende musicals) stopt deze musical in Londen.

Four Steps To Heaven (juli '99)

Nog voordat The Buddy Holly Story musical in Londen stopt is op 27 juli '99 in het Piccadilly Theater in Londen de première van een andere musical getiteld Four Steps To Heaven. Het gaat hier om vier lookalikes, acteurs en artiesten die een optreden geven. Rebel Dean is Elvis Presley, Pete Howarth is Roy Orbison, Kludo White is Eddie Cochran en Reuven Gershon is Buddy Holly. Lang duurt de musical niet want op 25 september '99 is al weer de laatste voorstelling.

Rockin' On Heavens Door (jan. '02 tot heden)

Nog geen drie jaar later, in januari 2002, vindt in Engeland het idee om in een theatervoorstelling deze vier rock 'n' roll sterren te laten voortleven weer voortgang. Dit keer onder de naam Rockin' On Heavens Door. De musical houdt langer stand en het is mogelijk om het in verschillende theaters te houden. De acteurs/ zangers zijn Richard Atkins als Elvis Presley, Johnny Curtiss als Roy Orbison, Marc Robinson als Buddy Holly en Rebel Dean, die in Four Steps To Heaven nog Elvis speelde, is in deze musical Eddie Cochran. In 2006 doet deze voorstelling ook ons

land aan en met groot succes. Zoals je al kon lezen komt de musical in april weer naar de Benelux!

DE TRIBUTE NUMMERS

Er zijn heel veel tributes gemaakt, zowel door professionele artiesten als amateurbands. Ik beperk deze lijst tot de succesvolste die de Amerikaanse en/ of de Britse charts hebben gehaald.

Three Stars - Tommy Dee (april '59)

Kort nadat Buddy, Ritchie Valens en The Big Bopper waren omgekomen schreef DJ Tommy Dee de tributesong Three Stars. In april '59 behaalde hij er de #11 op de USA popcharts mee terwijl hij niet de Britse charts haalde. Het nummer werd gecoverd door Ruby Write en ook al waren ze beiden Amerikanen, haar versie behaalde in mei slechts #99 in de USA. Maar in Engeland behaalde ze, eveneens in mei, echter de #19. Ook Eddie Cochran nam een mooie versie ervan op die waarschijnlijk de Britse charts wel gehaald zou hebben als hij het nummer meteen had uitgebracht. Maar waarschijnlijk wilde Eddie het meer voor zichzelf houden als een persoonlijke verwerking van het verlies van zijn collega en vriend Buddy Holly. De versie van Eddie kwam pas begin jaren '70 op de markt. (Zie ook het gedeelte over The Big Bopper.)

Tribute Of Buddy Holly - Mike Berry (okt. '61)

In oktober '61 kwam de Britse artiest Mike Berry op #24 in G.B. met Tribute Of Buddy Holly. Buddy Holly was door Engeland bijna vier maanden later ontdekt dan in Amerika maar al gauw werd hij ook daar waanzinnig populair, zelfs meer dan in de USA. Na Buddy's dood haalde zijn hit It Doesn't Matter Anymore de #1 en eerdere opnames werden na zijn dood uitgebracht en ook met succes. Ook The Crickets (zonder Buddy) bleven tot en met 1964 hits scoren in G.B. Eigenlijk hebben de Engelse fans Buddy Holly nooit vergeten. De

tribute van Mike Berry is een bewijs daar van. Joe Meek was de producer van het nummer. Joe was ook werkzaam met Britse groepen zoals The Tornados, The Honeycomps en John Leyton. Hij was ook zijn hele leven lang een grote Buddy Holly fan. Ter gelijktijd worstelde hij met zijn homoseksualiteit en wat later met grote financiële zorgen. In 1967 op 3 februari, de dag dat ook Buddy zijn dood vond, schiet Joe eerst zijn huisbavin Violet Shenton neer en daarna zichzelf! (Tsja, dan ben je wel een fan...)

14 jaar later neemt Mike Berry een nieuwe versie van Tribute To Buddy Holly op. Deze nieuwe versie deed niets in G.B. maar haalde wel de #2 in ons land.

American Pie - Don Mclean (jan. '72)

Eén van de vreemdste tributenummers en ter gelijktijd ook de meest bekende en succesvolste is Don Mcleans American Pie dat hij in mei '71 opnam. Dit maar liefst 8 minuten en 27 seconden durende nummer werd op zowel de A-kant als op de B-kant verdeeld en stond vier weken lang vanaf 15 januari '72 op de #1 USA pop en haalde de #2 in G.B. De naam American Pie is volgens Don de naam van het vliegtuigje waarin Buddy, Ritchie en The Big Bopper in omkwamen maar in werkelijkheid had het vliegtuigje helemaal geen naam, alleen het serie nummer D-1019. En de namen van de drie artiesten komen helemaal niet voor in deze tribute. In oktober '91 komt Don Mclean opnieuw in Britse charts met American Pie en haalt deze keer de #12. In september '95 wordt het een succesje voor de Spaanse zanger Chupito, die er de #54 in G.B. ermee haalt. Een maand later scoort zijn landgenoot Just Luis de #31 in G.B. Voor beide heren is het hun enige hitnotering in G.B. In maart 2000 scoort Madonna een #29 USA hit en een #1 hit in G.B. met American Pie dankzij een film waar ze zelf in meespeelt, getiteld The Next Best Thing.

Old Friend Waylon Jennings (maart '76)

Op 25 maart '76 neemt een oude vriend van Buddy, Waylon Jennings het nummer Old Friend op. Waylon

was ooit Buddy's basgitarist bij zijn laatste en fatale tournee. Old Friend kwam op zijn LP Are You Ready For Country en haalde op 17 juli #34 op de Billboard-albumlijst.

I Feel Like Buddy Holly - Alvin Stardust (mei '84)

Op 5 mei '84 haalt de Britse artiest Alvin Stardust #7 G.B. met het I Feel Like Buddy Holly. Hij zingt hier uiteraard over Buddy Holly maar ook Paul McCartney en Paul Simon komen in deze tribute voor.

Buddy Holly - Weezer (mei '95)

De rockgroep Weezer uit Los Angeles haalt in mei '95 een #2 USA pophit en een #12 hit in G.B. met het nummer Buddy Holly. Deze titel doet veel verwachting opwaaien maar de tekst gaat nauwelijks over Buddy Holly en is dus na American Pie de meest vreemde tribute over Buddy Holly. Wat wel leuk is, is dat de videoclip is opgenomen in de originele Arnolds Place van de populaire jaren '70 serie Happy Days. De clip heeft een eind jaren '50 uitstraling zoals ook Happy Days dat had en dat heeft er zeker toe bijgedragen dat het zo'n grote hit werd. Maar in ons land kwam het in juli '95 niet hoger dan #31.

Tot slot een bijzonder tribute over Maria Elena

Geen hit maar wel leuk om te vermelden omdat het bijzonder is dat het juist niet over Buddy Holly gaat maar over zijn vrouw Maria Elena Santiago. In oktober 1989 nam een rockgroep uit New Jersey, The Smithereens, een tribute Maria Elena op. Hoewel er meer nummers zijn met deze titel (een countryklassieker gedaan door Jimmy Dorsey, Hank Snow en Gene Pitney en een ander nummer van een Indianengroep genaamd Los Indio Tabajaras) zijn dat geen tributes aan Buddy's weduwe. Maria Elena is namelijk een veel voorkomende naam in Zuid-Amerika waar ze ook vandaan kwam.

DE TRIBUTE ALBUMS

Vele artiesten hebben wel een tribute-album over Buddy Holly gemaakt. Ik beperk me tot een paar interessante.

Tommy Allsup - The Buddy Holly Song Book (1965)

Nadat Buddy en de originele Crickets uitelkaar gingen, richtten Buddy een nieuwe band onder de naam Crickets op, met Tommy Allsup als Leadgitarist, Waylon Jennings als basgitarist en Carl Bunch als drummer. Zij waren ook bij de laatste tournee die Buddy deed. Het is dus niet verwonderlijk dat Tommy een tribute-album opnam, getiteld The Buddy Holly Song Book over zijn ex-werkgever en collega.

Denny Laine met Paul & Linda McCartney - Holly Days (1977)

Toch een hele eer voor Buddy dat zo'n grote ster als Paul McCartney zoveel heeft gedaan om Buddy te eren. Hij heeft de rechten van Buddy's muziek gekocht, verschillende keren

een Buddy Holly week in Londen georganiseerd, en dit tribute-album dat hij samen met de Britse artiest Denny Laine en zijn vrouw Linda maakte. In 1984 maakte Paul nog eens een documentaire The Real Buddy Holly Story.

Bobby Fuller - Memories Of Buddy Holly (1984)

Bobby Fuller, die ook jong stierf, kennen we allemaal van zijn hit I Fought The Law. Het was origineel van The Crickets die het na Buddy's dood opnamen en was geschreven door hun eerste leadgitarist Sonny

Curtis. De versie van de Crickets deed niets in de charts maar de coverversie van Bobby Fuller haalde in februari '66 #9 in de USA popcharts en twee maanden later werd het een bescheiden hitje in de Britse charts waar het niet hoger kwam dan #33. Op 18 juli 1966 werd Bobby dood in zijn auto aangetroffen. Eerst was het vermoeden zelfmoord, maar steeds meer bewijzen van moord kwam aan het licht, hoewel de daders nooit zijn opgepakt.

Tijdens zijn leven nam Bobby verschillende Buddy Holly covers op maar pas in 1984 bracht men deze nummers uit op een tribute-album. Bobby Fuller staat trouwens op nr. 17 in deze lijst.

Bobby Vee - I Remember Buddy Holly (1992) & Down The Line (1999)

De één zijn dood is de ander zijn brood... Toen Buddy om het leven kwam nam Bobby Vee de tour over en werd toen pas beroemd. Bobby maakte in maart '62 een LP met de originele Crickets, Bobby Vee Meets The Crickets en haalde daarmee #42 in de USA albumcharts. In G.B. haalde deze plaat zelfs de #2. Verder heeft Bobby Vee bijna alle hits van Buddy wel eens een keer gecoverd, waarvan de meeste in 1963. Van deze covers zijn wat nummers uitgekozen voor twee tribute albums, te weten I Remember Buddy Holly uit 1992 en Down The Line uit 1999.

Mike Berry - A Tribute To Buddy Holly (1995 & 1999)

Mike Berry had in G.B. een hit in oktober '61 met het tributenummer A Tribute To Buddy Holly. In de tweede helft van de jaren '90 wilde ze dit succes nog eens uitbuiten. Mike nam ook covers van Buddy op en in 1995 kwam zijn eerste tribute-album van Buddy uit met dezelfde titel als zijn tributesingle. Was dit genoeg? Nee, want in 1999 deden ze het weer met andere covers maar wel weer met dezelfde albumtitel.

Hank Marvin - Hank Plays Buddy (1996)

Lead-gitarist van de Britse

topgitaarband The Shadows, Hank Marvin is net als Elvis Costello ook zo'n artiest die een Buddy Holly uiterlijk had, al is het te betwijfelen in hoeverre dat doel bewust was van Marvin. Wat wel een feit is, is dat ook Marvin een groot Buddy Holly fan is en in 1996 maakt hij ook een tribute-album van zijn idool Buddy Holly. Hij wordt bij gestaan door Mark Knopfler van The Dire Straits.

Runaway Express - Oh Boy! (2000) & Yeah Buddy! (2004)

Deze band uit Colorado heeft twee tribute-albums gemaakt van Buddy Holly. Oh Boy! in 2000 en Yeah Buddy! in 2004. Deze band speelt de covers niet gewoon na zoals zo velen dat al doen maar doen het op een bluegrasswijze.

Connie Francis - Conny Francis Sings Buddy Holly (2001)

Ook Connie Francis heeft in haar leven veel Buddy Holly nummers gecoverd. In 2001 komt een tribute album van haar uit. Een nummer dat opvalt is een medley van Fools Paradise/ Love's Made A Fool Of You/ Not Fade Away/ Bo Diddley in een stoere jungle-beat, of beter bekend, een Bo Diddley beat. Toch wel bijzonder van die wat tuttige zangeres Connie Francis.

Waylon Jennings - Phase1 Early Years (1958/ 1964/ 2001)

Net als Tommy Allsup was ook Waylon Jennings een lid van Buddy's tweede Crickets band en begeleide hij Buddy bij zijn laatste toer. Maar Waylon en Buddy kenden elkaar daarvoor ook al en waren ook vrienden. Dit tribute-album bevat Buddy Holly covers van Waylon Jennings uit 1958 t/m '64. Waylon heeft daarna nog meer Buddy nummers gecoverd en een tribute gemaakt met de toepasselijke titel Old Friend.

DE SUCCESVOLLE COVERS

Bij de succesvolle covers beperk ik me tot de covers die de USA en/ of de Britse charts hebben bereikt. Ik ben er niet zeker van of ik alle covers die in de laagste regionen van de USA charts hebben gestaan genoemd hebt.

Words Of Love - The Diamonds (juli '57)

De blanke Canadese doo-wopgroep The Diamonds, bekend van hun hits Little Darlin' en The Stroll namen op 20 mei '57 in de Norman Petty studio in Clovis, New Mexico, Words Of Love van Buddy op. Nog geen maand later stond het #13 op de USA popcharts en #12 R&B in juli '57. Hiermee waren ze de enige band die een succesvolle cover van Buddy

opnam toen Buddy nog in leven was. In G.B. deed hun versie niets.

Love's Made A Fool Of You - The Crickets (april '59)

De mogelijkheid om nog meer hits te scoren was voor Buddy nog lang niet voorbij als hij niet was verongelukt. Dit besefte ook zijn oude manager Norman Petty en zijn originele Crickets. Daarom kwamen ze na Buddy's dood meteen weer bij elkaar met als belangrijkste leden Jerry Allison op drums, Sonny Curtis op leadgitaar en Joe B. Mauldin op bas. Ook maakten ze gebruik van verschillende gastmuzikanten en -zangers. Nog geen twee maanden na Buddy's dood, in april '59, weten ze hun eerste hit zonder Buddy te halen in Engeland. Het gaat hier om Buddy's cover Love's Made A Fool Of You dat #26 bereikt. Ze zouden in Engeland t/m 1964 hits blijven scoren met eigen nummers geschreven door Sonny Curtis en Jerry Allison. Ook zouden Sonny met Jerry verschillende nieuwe hits voor andere artiesten schrijven (wel in een Buddy Holly stijl). In mei '64 bereiken The Crickets You've Got Love #40 in G.B. Het is wat verwarrend maar dit

is geen cover van Buddy want het gaat hier om een originele opname mét Buddy Holly uit september '57 dat werd uitgebracht onder de naam The Crickets.

Heart Beat - The Dale Sisters (maart '60)

Buddy's laatste hit tijdens zijn leven, in zowel de USA als in G.B. is Heart Beat. In januari '59 staat zijn versie #30 in G.B.. In maart '60 staan The Dale Sisters, een Britse damesgroep met hun cover versie #33 in G.B. Een maand later komt Buddy's versie voor de tweede keer in de Britse charts en haalt het wederom #30. Heart Beat zal maar liefst zes keer de Britse charts halen door vijf verschillende artiesten of bands!

Not Fade Away - The Rolling Stones (feb. '64)

Op 10 januari '64 nemen de Rolling Stones in één take Not Fade Away op. Ook al zijn de Stones bekend met de muziek van Bo Diddley waar ze ook verschillende nummers van coveren, dit keer kiezen ze voor een Buddy Holly nummer met het zelfde ritme. De kans is groot dat de Rolling Stones Not Fade Away hebben gekozen nadat ze de versie van Dave Berry hadden gehoord. Dave had het zonder succes in november '63 opgenomen. Op 27 februari '64 staat de versie van de Rolling Stones op #3 in G.B., hun eerste top 10 hit. In de USA doet het niets.

That'll Be The Day - The Everly Brothers (mei '65)

Op 3 december '64 nemen The Everly Brothers That'll Be The Day Op in de USA wordt het geen succes, maar in Europa wel en in mei '65 staat het #30 in G.B.

True Love Ways - Peter & Gordon (mei '65)

Bijna tegelijkertijd staat een ander Buddy nummer in de charts: True Love Ways van Peter & Gordon haalt in april #2 in G.B. en #14 in mei in de USA charts.

Love's Made A Fool Of You - Bobby Fuller Four (mei '66)

Na zijn grote hit I Fought The Law

haalde Bobby nog een keer de USA top 40. Dit was met een cover van Buddy Holly Love's Made A Fool Of You dat in mei '66 #26 haalde. Dit nummer was ook door The Crickets gecoverd die in april '59 in G.B. #26 mee haalden. De versie van Bobby Fuller deed niets in G.B. Kort daarna op 18 juli '66, terwijl hij nog de mogelijkheid had om nog meer hits te scoren, vond ook Bobby een te vroege dood.

Well All Right - Blind Faith (sep. '69)

De Britse groep Blind Faith met o.a. Eric Clapton staat met hun album in september '69 Well All Right 2 weken #1 in de Britse charts. De titelnummer is een Buddy Holly cover.

Everyday - Don Mclean (april '73)

Een jaar na de superhit American Pie laat Don Mclean weer merken dat hij een Buddy Holly fan is door de cover Every Day van Buddy uit te brengen. Maar deze keer heeft hij weinig succes en de single doet niets in de USA en blijft op #38 in de Britse charts steken.

Oh Boy! - Mud (april '75)

In de jaren '70 begint de glitterrock populair te worden en de Britse groep Mud die aan het begin staat van de revival rock 'n' roll scoort in mei '75 met Oh Boy! #1 in de Britse charts. Het is na Tiger Feet en Lonely This Christmas hun derde en laatste #1 hit.

It Doesn't Matter Anymore - Linda Ronstadt (juli '75)

De Amerikaanse zangeres Linda Ronstadt komt met een popnummer van Buddy It Doesn't Matter Anymore geschreven door Paul Anka in juli '75 in de Amerikaanse popcharts, echter niet hoger dan #47.

Heartbeat - Showaddywaddy (sept. '75)

Showaddywaddy is de meest succesvolle Britse revivalband. Hun stijl is meer doo-wop dan rockabilly en ze weten zelfs 23 keer de top 40 in G.B. te halen! Van de andere rock 'n' rollers na de jaren '60 weet alleen

Shakin' Stevens ze te evenaren met ook 23 hitnoteringen in G.B. Alleen zijn deze niet allemaal top 40 hits. In mei '75 staat Showaddywaddy #2 met Eddie Cochran's Three Steps To Heaven en datzelfde jaar in september staan ze met Buddy's Heart Beat #7. Een jaar later scoren ze hun enige #1 hit met Under The Moon Of Love. Dit is de vierde keer dat Heart Beat in de Britse charts staat.

That'll Be The Day - Linda Ronstadt (sept. '76)

Linda is een jaar later terug in de USA charts met een Buddy cover. Met That'll Be The Day haalt ze in september '76 de #11 pop! Hiermee is ze de enige vrouw die met rockabilly de USA pop 20 heeft gehaald. Wanda Jackson's Let's Have A Party haalde slechts #37 en zelfs Brenda Lee heeft met haar rockabillynummers nooit de USA pop 40 gehaald. Nog meer opmerkelijk is dat Linda scoorde op een moment dat Amerika rockabilly helemaal vergeten was en dat het onder country wordt ingedeeld. Niet helemaal terecht; de versie van Linda is ruiger dan die van Buddy Holly en mocht je dit nummer dan nog onder country indelen dan moet je toch bekennen dat het rockabillyinvloeden heeft. Engeland staat halverwege de jaren '70 wel open voor rockabilly en zeker voor Buddy Holly Maar vreemd genoeg nog niet voor Linda.

It's So Easy - Linda Ronstadt (okt. '77)

Weer een jaar later doet Linda het weer! Ditmaal met een ietwat poppy nummer van Buddy. Dit keer haalt ze in oktober '77 zelfs #5 in de USA popcharts, maar weer niet de Britse charts. Dat gebeurt wel een jaar later in januari '78 met een Roy Orbison cover, de ballade Blue Bayou.

Peggy Sue - The Beach Boys (sept. '78)

In september '78 haalt de versie van Peggy Sue van de Beach Boys #59 in de USA popcharts. Een zeer bescheiden succesje voor zo'n grote groep. In G.B. doet het niets.

Raining In My Heart - Leo Sayer (nov. '78)

In september '78 staat de Britse artiest Leo Sayer #47 in de USA en in november #21 in G.B. met Buddy's cover Raining In My Heart.

Well All Right - Santana (dec. '78)

Gitaarheld Santana, geboren in Mexico, haalt in december '78 met Buddy's cover Well All Right #69 in de USA en in januari '79 #53 in G.B.

Love's Made A Fool Of You - Matchbox (aug. '81)

De rasechte teddyboy-/rockabillyrevival band Matchbox scoort in augustus '81 met een Buddy cover Love's Made A Fool Of You #61 in de Britse charts.

True Love Ways - Cliff Richard (april '83)

Na het origineel van Buddy Holly en de succesvolle cover van Peter & Gordon weet Cliff Richard met True Love Ways in april '83 weer de Britse charts te halen, en nog wel #8.

Heart Beat - Nick Berry (juni '92)

Voor de vijfde keer komt Heart Beat, nu in de uitvoering van de Britse acteur Nick Berry, in de Britse charts. Dit keer behaalt het zijn hoogste positie: in juni '92 komt het op #2.

True Love Ways - David Essex (nov. '94)

En ruim 10 jaar na Cliff Richard weet David Essex met de mooie Britse actrice Catherine Zelta Jones het nummer True Love Ways als duet voor de vierde keer in november '94 in de Britse charts te krijgen, al is het niet hoger dan #48. David speelde ook een hoofdrol in de film That'll Be The Day, in '73 de eerste film over Buddy Holly.

Heart Beat - Country (dec. '94)

Voor de zesde en voorlopig de laatste keer komt Heart Beat in de Britse charts. Dit keer door de Britse groep Country, die in december '94 niet hoger komt dan #75. Hiermee is Heart Beat wel het meest succesvol gecoverde nummer van Buddy Holly

in G.B. Heart Beat is ook de laatste succesvolle cover van Buddy Holly.

7 verschillende artiesten of groepen hebben de Britse charts gehaald met een tribute over Buddy Holly (4 daarvan met American Pie). En maar liefs 16 verschillende artiesten of groepen hebben de Britse charts gehaald met een Buddy Holly cover! Dit is meer dan elk andere rock 'n' rollartiest dan ook. Zelfs Elvis kan niet aan zoveel tributes en succesvolle covers tippen.

NOG MEER ERKENNING VAN BEROEMDE COLLEGA'S

Buddy Holly heeft ontzettend veel voor andere artiesten betekend. Ik beperk me tot slechts een top 3 van beroemde artiesten die Buddy Holly eren.

Nummer 1: Paul McCartney

De ex-Beatle Paul McCartney is een groot Buddy Holly fan en in de tweede helft van de jaren '70 laat hij dat duidelijk blijken. Op 1 juli '76 koopt hij de rechten van Buddy's muziek van Buddy's ex-manager Norman Petty voor een onbekend maar zeker voor een groot bedrag.

Op 7 september in datzelfde jaar, ter gelegenheid van Buddy's 40ste verjaardag, wordt door Paul McCartney de eerste Buddy Holly week in Londen georganiseerd. Speciale gast is Norman Petty. Eric Clapton is ook aanwezig, maar komt dankzij zijn vriendin Patty Boyd te laat. Deze staat voor het vertrek van de openingsdag op 7 september '76 zich uit gebreid op te tutten. Eric zegt geïrriteerd You Look Wonderful Tonight, in de hoop dat ze niet nog langer de tijd neemt. Tegelijkertijd schrijft hij zijn hit Wonderful Tonight dat in juni '78 #16 USA pop haalt. In ons land haalt het de #3 maar wel 10 jaar later, en een liveversie behaalt in 1999 #30 in G.B.

Een jaar later organiseert Paul de tweede Buddy Holly week met als speciale gasten de originele Crickets, Jerry Allison, Sonny Curtis en Joe B. Mauldin. Ook zijn Mick Jagger en

Ron Wood van The Rolling Stones aanwezig.

Weer een jaar later, in de derde Buddy Holly week wordt de Buddy Holly film in Engeland hier voor het eerst vertoond. Een van de feestgangers is het rockbeest Keith Moon, de wilde drummer van The Who. Direct na de openingsavond overlijdt Keith, op 7 september '78 aan een overdosis. Keith speelde ook een klein rolletje in de film That'll Be The Day uit 1973 met Ringo Star en David Essex.

In 1977 neemt Paul een tribute-album op, getiteld Holly Days. Dit doet hij samen met Denny Laine en zijn vrouw Linda McCartney, maar het is helaas niet succesvol in de charts. Eind 1984 komt er een TV-documentaire uit, The Real Buddy Holly Story, ook weer door Paul

gemaakt. Het is toch een hele eer voor Buddy dat zo'n grote artiest als Paul McCartney zoveel erkenning voor Buddy heeft gezorgd.

Nummer 2: The Hollies

De Britse jaren '60 topband The Hollies hebben hun bandnaam ook uit eer van hun idool Buddy Holly aangenomen. Hoewel dat er ook verhalen, die ik minder geloofwaardig vind, de ronde doen dat ze de naam tijdens de 'holly days' rond kerstmis verzonnen.

In 1980 hebben ze ook een Buddy Holly tribute album gemaakt, maar dit kwam niet in de charts.

Nummer 3: Elvis Costello

Een ander groot Buddy Holly fan en tegelijkertijd zelf ook een groter is

Elvis Costello, die zijn artiestennaam uit eer voor Elvis Presley heeft aangenomen maar zijn uiterlijk, met name zijn bril, uit eer voor Buddy Holly heeft aangenomen.

DE BOEKEN OVER BUDDY HOLLY

The Buddy Holly Story - John Tobler (1979)

In 1979 verschijnt het boek The Buddy Holly Story geschreven door John Tobler. Het is een dun boek met 96 pagina's in een A4 formaat met veel foto's, ook van de film The Buddy Holly Story. De pagina's doen een beetje aan krantenpapier denken en de foto's hebben geen goede kwaliteit.

Buddy Holly A Biography - Ellis Amburn (1995)

In 1995 verschijnt de biografie van Buddy geschreven door Ellis Amburn. Dit heeft de vorm van een bijbel en is voor de echte fans die alles van hem willen weten. Het boek heeft ruim 50 foto's van goede kwaliteit maar voor zo'n dik boek is dat misschien toch wat weinig.

Rave On - Philip Norman (1996)

In 1996 komt er nog zo'n bijbelvormig boek van Buddy uit, getiteld Rave On. Dit boek is geschreven door Philip Norman en heeft slechts 27 foto's, wel van goede kwaliteit. Je kunt je wel afvragen wat dit boek nog aan het boek van Ellis Amburn een jaar eerder toe te voegen. Ook goed om te vermelden is dat op internet heel veel over Buddy Holly word verteld in bijvoorbeeld het Buddy Holly Dagboek. Hierin staan heel veel feiten over Buddy's carrière op datum en lekker makkelijk in het Nederlands geschreven. Veel van mijn info heb ik van deze site.

STANDBEELDEN EN MONUMENTEN

Lubbock, Texas

De echte Buddy Holly fan die in Lubbock, Texas is, kan drie monumenten van zijn held zien. In Lubbocks begraafplaats 2011 East 31 st. Street vind je een vrij eenvoudige grafsteen. Hierop zie je

Buddy's achternaam correct gespeld met een "E" in Holley. Verder is een afbeelding van zijn Fender gitaar te zien.

Buddy's naam is ook te vinden in Lubbocks West Texas Walk Of Fame samen met beroemde acteurs en andere artiesten uit dat gebied zoals onder andere, Roy Orbison, zijn vriend Waylon Jennings en Jimmy "Big Bad John" Dean.

Maar het mooiste monument, een bronzenbeeld van Buddy Holly, werd op 5 september '80 voor het Memorial Civic Center in Lubbock onthuld. Zie de foto op pagina 17.

Clear Lake, Iowa

Bij Clear Lake Iowa staat een gedenkmonument op de plek waar de driesterren zijn omgekomen. Dit is midden in het boerenweiland vlakbij 310th Street en de Gull Avenue, zo'n vijf mijl ten noorden van Clear Lake in Iowa. Het is een zeer kleine metalen gitaar met de namen van de drie artiesten in geschreven plus drie singles met het label waar deze drie artiesten voor opnamen.

Bij de Surf Ballroom in Clear Lake in Iowa is een monument van de drie artiesten die in deze zaal hun laatste optreden gaven. Bijzonder is dat niet alleen de drie namen van de artiesten op dit monument geschreven staan, maar dat ook de naam van de piloot Roger Peterson wordt vermeld. Begin februari wordt er elk jaar tot heden een concert gegeven ter nagedachtenis van het beruchte concert van 2 februari '59.

Port Arthur, Texas

Op 3 februari '89 (30 jaar na hun dood) werd er in Port Arthur in Texas, de woonplaats van The Big Bopper, een drietal beelden onthuld. Deze drie beelden stellen The Big Bopper, Ritchie Valens en Buddy Holly voor.

PRIJZEN EN AWARDS

Rock 'n' Roll Hall Of Fame (jan. '86)

Op 23 januari '86 werden de eerste artiesten in de Rock 'n' Roll Hall Of Fame in New York geïntroduceerd. Dit waren Chuck Berry, Elvis Presley, Little Richard, Jerry Lee Lewis, The Everly Brothers en Buddy Holly. Ook drie Soul Kings, James Brown, Sam Cooke en Ray Charles werden

geïntroduceerd, eveneens drie Vaders Van De Rock 'n' Roll, te weten Robert Johnson, Jimmie Rodgers en pianist Jimmy Yancey. Overigens werden Bill Haley, Fats Domino en Bo Diddley nog niet geïntroduceerd! In 1997 won Buddy Holly Grammy's Lifetime Achievement Award.

NOG MEER BUDDY HOLLY ERKENNING

Buddy Holly postzegel

In 1993 komen in Amerika van veel jaren '50 artiesten op postzegels uit. Deze zijn Elvis Presley, Hank Williams, Bill Haley, Clyde McPhatter, Ritchie Valens en Buddy Holly. Ook jaren '60 artiesten die eveneens te vroeg zijn gestorven, zoals Ottis Redding en Dinah Washington verschijnen op een postzegel.

Buddy Holly museum

In Lubbock is ook een museum waar Buddy Holly's Decca platencollectie aanwezig is, zijn tweede Fender gitaar en meer persoonlijke spullen van hem. (Zijn eerste Fender gitaar was gestolen op 15 april '58 na een optreden in St. Louis in Missouri en ligt nu bij mij op zolder. Nog bedankt, pa.)

TOT SLOT NOG MEER ERKENNING IN DE NEDERLANDSE TOP 40

In september '78 scoort de sexy Blondie in ons land #7 met I'm Gonna Love You Too (kunnen we dit nog herinneren? Ik in ieder geval wel!) maar vreemd genoeg doet deze cover niets in haar eigen land G.B. en ook niets in de USA. Een half jaar later, in maart '79 komt de band Familiee met een Buddy Holly medley op #31. De single is geproduceerd door Peter "Kom Van Dat Dak Af" Koelewijn. De medley bevat de volgende nummers: Peggy Sue, Heart Beat, Everyday, Words Of Love, That'll Be The Day en Oh Boy.

Het is nu al weer 50 jaar geleden dat Buddy overleed en hij zal in vele landen over de gehele wereld worden herdacht. Ook bij ons hier in Nederland vooral dankzij de band The Wieners die een CD hebben uitgebracht, Just Like Buddy Holly, en een korte Buddy Holly toer langs enkele plaatsen in Nederland maken. Verder zijn er nog enkele tribute-avonden met live muziek in

Nederland en België.

Ook hoop ik dat we kunnen genieten van de nieuwe films The Day The Music Died en Lives And Deaths Of The Poets, en natuurlijk weer van de musical als Rockin' On Heavens Door. Eigenlijk zouden de landelijke media op 3 februari ook aandacht aan Buddy Holly moeten besteden!

In ieder geval hebben wij van Boppin' Around ons persoonlijke steentje bijgedragen middels deze lange nagedachtenis van deze rock 'n' roll- / popster. En ook al is het een zeer lang verhaal geworden... compleet is het nooit want we hebben het hier over een icoon in de popmuziek en de #1 op de lijst van top 25 te vroeg gestorven rock 'n' roll legendes...

Idee, samenstelling en teksten:

Jantje Blue-cap

Lay-out: Antoon Gorissen -

*Eindredactie: Frans van Dongen
Foto's: Boppin' Around Redactie,
Boppin' Around Archief, Sylvian
Duivens (Big Bopper)*

*(The Big Bopper Story met hulp van
Martijn Zaan & Sylvian Duivens. Als
dank draag ik de Big Bopper story
speciaal op aan Sylvian Duivens.
Lang geleden heb ik ooit muziek
van de Big Bopper aan hem laten
horen. Sylvian was er helemaal
weg van en werd de grootste Big
Bopper fan die ik ken. Sylvian heeft
werkelijk alles van hem verzameld
zoals al zijn platen en singels in
zowel '33, '45 als in '78 toeren. En
dan ook nog in allerlei verschillende
persingen)*

THE LEGENDS... *OR NOT?*

The End